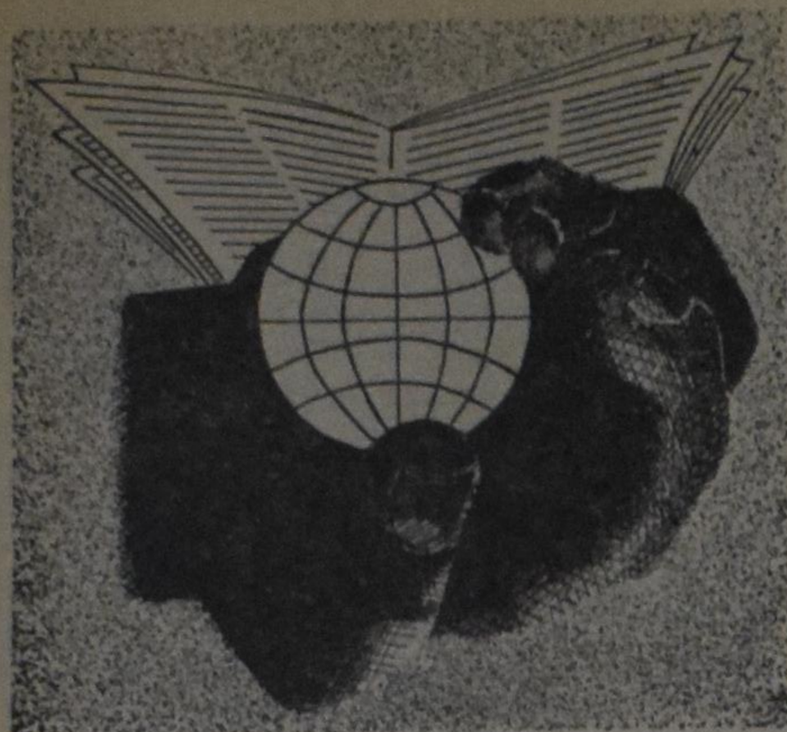
SEPTEMBER 6, 1968 — No. 869 — 24th YEAR OF PUBLICATION

Rev. J. W. Van Weelden, Jan.
Tweedsmuire Ave.,
Chatham, Ont.

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

TELESKOOP

De macht van de arbeider

Al zal men niet kunnen ontkennen, dat alle stakingen uit de boze zijn, men kan met meer recht zeggen, dat het wapen van de staking een dodelijk wapen is, dat in de laatste tijd te veel en te vlug wordt gehanteerd. Men staakt als men zijn zin niet krijgt en wat de gevolgen van die staking zijn, is de zorg van iemand anders.

Dit kwam duidelijk aan het licht toen onlangs Campbell Soup Company door een staking werd getroffen. De union had inderdaad de juiste datum gekozen, want deze staking had niet op een meer ongeschikte tijd kunnen komen.

Door wetenschappelijke onderzoekingen en proefnemingen was men er in Californie in geslaagd een prachtige tomaten-oogst te kweken. Toen de tomaten precies op tijd gereed waren om geplukt te worden, liepen de werkers van hun plaats weg en lag de fabriek stil. De tomaten, die er voorbeeldig uitzagen, staan nu te verrotten op het land. Hetzelfde vond plaats in de tomatenvelden rondom de fabriek van Campbell in de staat New Jersey. Ook daar komt de schimmel op de planten.

Behalve dat de arbeiders in de Campbell fabrieken nu zonder werk zijn, tast het tevens de boeren aan in hun bestaan. Een boer die op grote schaal tomaten heeft verbouwd, heeft doorgaans niet veel anders op het veld staan. Behalve de boeren, lopen vele zogenaamde "migrant workers" rond, zonder werk te vinden. Deze werkers komen van heinde en ver om tijdens het tomaten seizoen bezig te zijn in de oogst. Die paar weken in de tomaten-oogst helpt hen in het bijeengaren van een groot deel van hun jaarlijks inkomen. Maar voor dit jaar is het verkeken.

Kuiken-kwekerijen in Maryland, een derde groep getroffenen, hadden de kuikens klaar voor Campbell's "chicken soup". Maar de fabriek staakt, de soep wordt niet gemaakt, en de kuikens worden kippen, met gevolg, dat zij niet geschikt meer zijn om in de soep verwerkt te kunnen worden.

Een geheel bedrijf ligt roerloos, en de schade loopt in de miljoenen. En de reden is, dat de union vindt, dat niet iedere fabriek van Campbell een contract moet hebben, maar alle fabrieken van deze firma met één union te maken moeten hebben.

★

Vrijheid werkt aanstekelijk

Bij al de narigheid, die het Tsjechisch-Slowaakse volk heeft moeten meemaken, is er ook iets wat voldoening geeft. De regering van Oost Duitsland heeft het noodzakelijk geacht de bevolking er op te wijzen, dat de vrijheidsbeweging van Tsjecho Slowakije geen navolging in Oost-Duitsland dient te hebben. In de ogen van de regering was er wel aanleiding tot een dergelijk vermaan. Vijf dagen lang hebben Oost-Duitsers demonstraties van sympathie gehouden voor de Tsjecho-Slowaakse ambassade in Berlijn en over het gehele land kon men pro-Tsjechische demonstraties waarnemen. In Tsjecho-Slowakije zelf werden duizenden telefoongesprekken ontvangen van Oost-Duitsers, waarin verontschuldiging werd gevraagd voor het feit, dat Oost-Duitse soldaten onder de bezettingstroepen waren.

Natuurlijk gaan deze gebeurtenissen niet aan de leiders in Rusland voorbij. Een dictatoriaal geregeerd land weet altijd, dat er veel verzet broeit, dat hardhandig de kop moet worden ingedrukt. Maar het verzet, dat zo openlijk gedurende de laatste weken in de Russische satellietlanden tot uiting kwam, zal voor de heren in Moskou meer zijn dan hen aangenaam is.

BIAFRA IN NOOD

HAAT en JALOEZIE NEEMT het LEVEN van DUIZENDEN

De recente gebeurtenissen in Europa en de komende presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten dreigen de huidige toestand in Nigeria in de schaduw te stellen. Wat daar echter gebeurt is erger dan wat in Tsjecho Slowakije plaats vindt. Men moge zeggen, dat Nigeria bezig is zich de zelfstandigheid, die Engeland het in 1960 verleend, eigen te maken, en dat de gebeurtenissen van vandaag daar een gevolg van zijn, maar in feite is er een burgeroorlog aan de gang, die een gehele volksstam van de aardbodem dreigt weg te vagen.

Nigeria was een van de meest belovende volken van Afrika. Dat was het land, zo zeiden velen, dat zich in staat zou tonen een goed en dankbaar gebruik te maken van de mogelijkheid om zelfstandig te zijn. En in Nigeria was een bepaalde stam, die van de Ibo's, die in intelligentie en vooruitstrevendheid, aan dit zelfstandig worden grote leiding zou geven. Maar de huidige ontwikkeling schijnt aan de verwachting alle bodem in te slaan. Wat zal het einde zijn? En wat zal het lot zijn van de vele Europeanen en Amerikanen, die zich in Nigeria bevinden? De Christian Reformed Church en vele andere kerken hebben in Nigeria een uitgebreid zendingsveld en met zorg vraagt men zich af, hoe de toestand zich zal ontwikkelen.

Nigeria is niet zo verschrikkelijk groot. Het is slechts 650 mijl lang en 700 mijl breed. Maar op dit gebied vindt men ongeveer 250 verschillende stammen. Door het koloniale verleden zijn al deze stammen tot een eenheid samengebracht, maar naar volksaard en levenswijze is een werkelijke eenheid ver te zoeken. Het temperament van deze mensen is niet allen sterk verschillend, maar er is tevens een sterk onderscheid in achtergrond, stamrechten en -gebruiken, en intelligentie. Een stam die sterk opvalt is de stam van de Ibo's. Deze mensen zijn vooruitstrevend, intelligent en hebben over het algemeen ook een betere scholing gehad dan andere Nigerianen.

Dit verschil onder de stammen is nog vergroot door het feit, dat voor kort alle scholen zendingsscholen waren, die voor het merendeel door de overheid in het zuiden van het land gevestigd waren. Dit was eveneens het gebied, dat door de Ibo's werd bewoond. Daardoor is het zuiden (en ten dele ook het oosten) verder ontwikkeld dan de stammen in het noorden. Mede daardoor komt het, dat de stammen in het noorden een grote jaloezie koesteren voor de Ibo's en het is vooral deze jaloezie, die in de huidige burgeroorlog zo'n grote rol speelt. De stammen uit het noorden zijn vast besloten een einde te maken aan de Ibo's, ook al wil de regering, en met name de leider van de federale regeringstroepen, Yakubu Gowon, zover niet gaan.

Men kan de bevolking in drie groepen onderverdelen, wat hun religie betreft. Zeventig procent zijn Mohammedanen, 27% zijn heidenen en slechts 3% zijn christenen. Dit laatste percentage is op het geheel van de bevolking laag, maar hun invloed is verhoudingsgewijze groter. Voornamelijk onder de Ibo's vindt men verscheidene christenen.

De noordelijke stammen staan het de Ibo's, of zoals zij tegenwoordig heten de Biafrans, niet toe zich verder te ontwikkelen of in 's lands zaken de boventoon te spelen. De Biafrans zijn intelligenter, kunnen de grond beter bewerken, kunnen efficienter produceren, zijn technisch op hun landgenoten vooruit en kunnen beter zaken doen. Daardoor gevoelen zij zich vanzelfsprekend ook vooruit op hun andere landgenoten, zij het dan dat zij in aantal sterk in de minderheid zijn. Daarentegen zijn de Noordelijke stammen, vooral door hun aantal, in de ogen van Westerse landen en Rusland, de winnende partij. En de winnende partij is degene, die van moderne wapens wordt voorzien, van ammunitie tot kanonnen, tot vliegtuigen toe. Daardoor zijn de Noordelijke stammen (of wel de federale troepen) veel en veel beter uitgerust dan de Biafrans. Daarbij komt, dat de federale troepen de Biafrans hebben omsingeld, waardoor het pleit niet alleen wordt beslecht door de wapens, maar tevens door de honger.

Wij kunnen ons moeilijk een voorstelling maken van de toestanden, die momenteel in Biafra heersen. In vergelijking hebben de Biafrans één soldaat tegenover vier van de federale regering. Hun bewapening is goed voor drie duizend man, maar deze moet worden verdeeld over zes duizend man. Er is een schreeuwend gebrek aan levensmiddelen en medicijnen, waardoor wekelijks duizenden en duizenden sterven. Anderen, die zo gelukkig zijn enig voedsel te bemachtigen, kunnen het niet meer verwerken en ondergaan ernstige maag- en darmstoornissen, welke soms gevolgd worden door de dood.

De leider van de Biafrans, luitenant Ojukwu (die zelf in Engeland heeft gestudeerd) heeft een wapenstilstand aangeboden, zelfs een wapenstilstand van één zijde. Hij heeft zijn mannen bevolen, niet te schieten dan alleen uit zelfverweer. Hij heeft de bemiddeling ingeroepen van de keizer van Ethiopië, Haile Selassie, maar tot nu toe alles zonder tastbaar resultaat. Hij heeft echter kans gezien zijn zaak voor het wereldforum te brengen. Dat heeft inderdaad enige verlichting gegeven. Er worden thans verschillende vluchten uitgevoerd om de nodige voedings- en geneesmiddelen te brengen, en landen als Tsjecho Slowakije, Nederland en België hebben hun wapenleveranties aan de federale troepen stopgezet. Maar Ojukwu beseft wel, dat hij van de buitenwereld afgesloten is en bemoedigende uitingen van staatshoofden verbetert de toestand van zijn mensen niet.

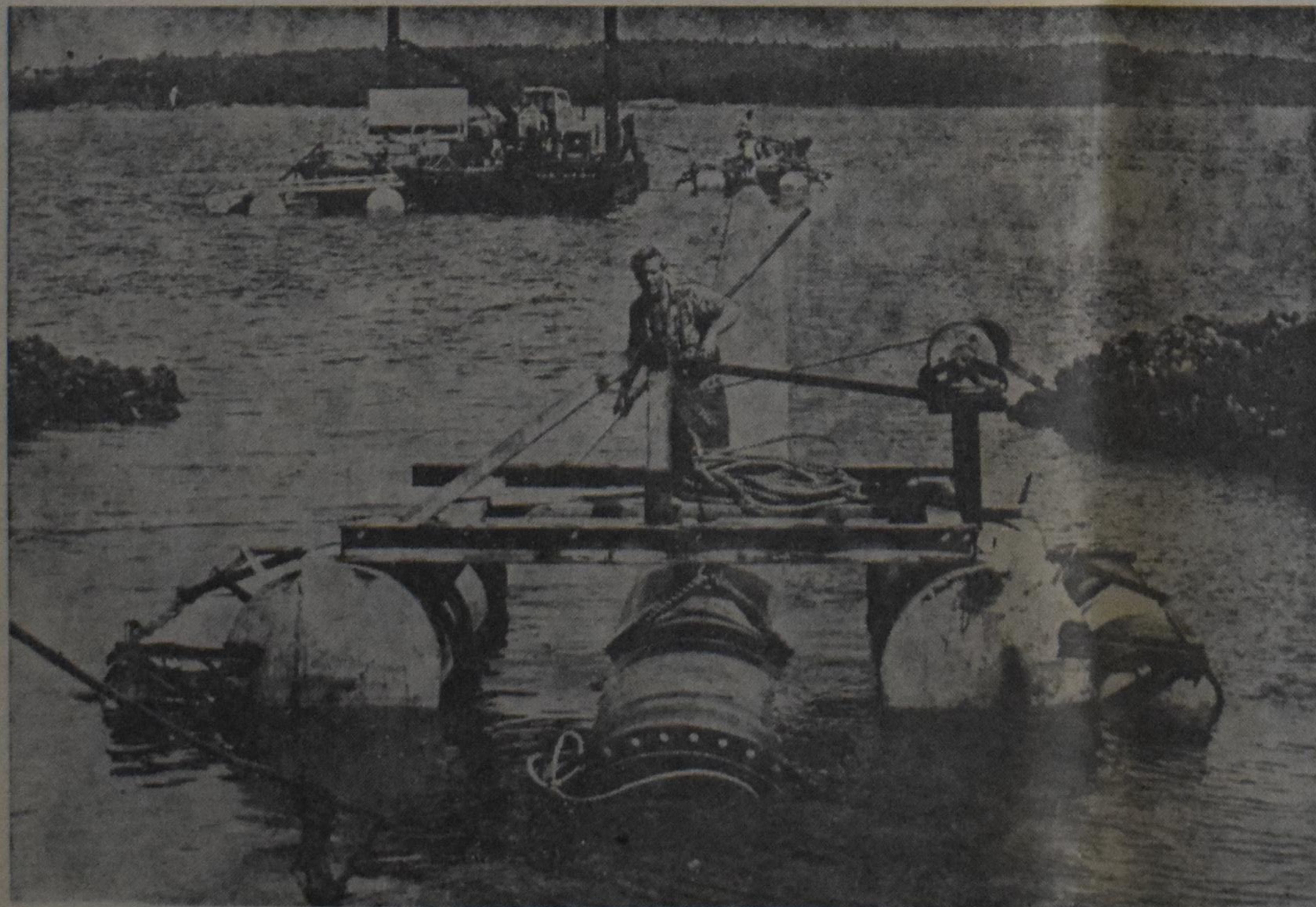
Een nieuwe aanval van de federale troepen deed duizenden naar andere steden vluchten, die toch al overstroomd waren door daklozen en sterveinden. Maar de Biafrans houden vol, deels met de schaarse munitie, deels met niet meer dan een stok.

De toestand verergert bij de dag. Verschillende staten, het Rode Kruis, de Wereldraad van Kerken, de Rooms Katholieke Kerk, zij allen trachten door te breken voor het verstrekken van de hoognodige medisch hulp- en voedingsmiddelen. Dat moet 's nachts gebeuren want vliegtuigen die overdag naar de Biafrans trachten te vliegen worden door de federale troepen neergeschoten. En 's nachts vliegen is een riskante onderneming. Onlangs is nog een vliegtuig, geladen met geneesmiddelen, verongelukt, waarbij de Amerikaanse piloot en twee andere Amerikanen om het leven kwamen. De belangstelling om vluchten naar deze ongelukkige mensen te maken, is dan ook niet bijster groot. Om echter in de nood te voorzien, zou per dag 200 ton voedsel naar Biafra gebracht moeten worden, iets wat men onmogelijk alleen 's nachts kan doen. De "air strip" waar men landen moet is met kerosene lichten verlicht en, zoals een piloot het omschreef, niet veel breder dan een rijwielpad.

De ziekenhuizen zijn overvol en de operaties moeten worden verricht zonder dat de patienten kunnen worden weggemaakt. In een ziekenhuis waren in één dag onlangs 1800 patienten, die ernstig aan ondervoeding leden. Hoe hoog dit aantal is blijkt wel als men bedenkt dat in hetzelfde ziekenhuis gedurende 1963 in totaal slechts 18 van dergelijke gevallen zijn behandeld.

Men staat er versteld van hoe de Biafrans de moed erin kunnen houden. Tenzij spoedig hulp op komt dagen weet men wel haast zeker dat, indien de federale troepen de oorlog zouden winnen, alle Biafrans gedood zullen worden. Men vecht voor zijn leven. Het is niet zo, dat men aan een conferentietafel kan gaan zitten en de condities van een wapenstilstand te bespreken. Het is niet zo, dat als men maar toegeeft, de vrede wordt getekend. Men weet, dat als de strijd wordt gestaakt, men er aan gaat en het einde van het leven van alle Biafranen in zicht is. Niettemin weet men de moraal hoog te houden. Dit is hoogst merkwaardig. Wat deze mensen momenteel moeten doormaken is onbeschrijfelijk. Want het is niet alleen de toekomst om door de federale troepen afgeslacht te worden, maar dagelijks ziet men ouderen en jongeren sterven van uitputting en ondervoeding. Dagelijks moet men het met een veel te laag rantsoen doen. Er komen vliegtuigen, maar er komen er altijd te weinig.

Men heeft na de tweede wereldoorlog de koloniale volken onafhankelijkheid gegeven. Daar was haast bij. De volken moesten vrij worden en het woord kolonie was haast een vloekwoord geworden. Maar het wordt nu wel al duidelijker, dat lang niet alle volken tot het ontvangen van die zelfstandigheid gereed waren. Dit is reeds talloze malen bewezen, maar de huidige gebeurtenissen in Nigeria stellen dit feit toch wel in een fel licht.

HET GROOTSTE RIOLERINGSSYSTEEM TER WERELD wordt op het ogenblik aangelegd in Nova Scotia. Op de foto ziet U hoe plastieken pijpleidingen in de juiste positie worden gebracht voordat zij neergelaten worden in de daartoe uitgegraven geulen. Dagelijks zal er 20 miljoen gallon rioolwater door deze 12.000 voet lange leiding lopen van de Scott Maritimes Pulp Ltd. in Pictou Harbour, N.S. naar een bezinkingsbassin en een lagunengebied. — Telegram Photo.

Beelden van en uit

NEDERLAND

★ ★

DE CLIMAX

De spanningen, waar ik de vorige maal over schreef, bereikten hun climax toen in de nacht van 20 op 21 augustus de Russen en vier andere landen, allen bondgenoten van Tsjecho-Slowakije!, met groot militair geweld Tsjecho-Slowakije binnenvielen en het land overmeesterden. Een strategische overval, zoals het Friesch Dagblad terecht constateerde, die een maandenlange voorbereiding eiste. In dit licht mag men zich afvragen of de beraadslagingen in Ccerna en Bratislava slechts dienden om de nodige tijd te winnen deze militaire coup mogelijk te maken.

In Canada zal men wel evenzeer als in geheel West-Europa het verdere verloop der gebeurtenissen met de grootste belangstelling hebben gevolgd. Radio en televisie hielden ons volk van uur tot uur op de hoogte. Het is een merkwaardig ontwikkelingsverschijnsel, dat de dagbladen op het gebied van de nieuwsgaring op het tweede plan dreigen te geraken. Zij kunnen niet meer tegen de directe voorlichting van t.v en radio op. Hun taak wordt daardoor zelfs een andere, die zich vooral zal moeten toespitsen op samenvattende overzichten en beschouwingen, de achtergronden van het nieuws.

Toen de Tweede Kamer dinsdag 27 augustus in speciale zitting bijeenkwam en zonder hoofdelijke stemming na de regeringsverklaring, door minister-president De Jong afgelegd, een resolutie aannam, waarin de bezetting scherp werd veroordeeld en solidariteit met het Tsjecho-Slowaakse volk tot uitdrukking werd gebracht, was reeds weer een nieuwe fase ingetreden door het Moskouse accoord, hoe dan ook tot stand gekomen. Een accoord, dat in het Westen misschien nog verwondering wekte daar het de eigen mannen aan het roer liet. Niemand had waarschijnlijk Dubcek en Cernin op hun posten terugverwacht na de wegvoering op 21 augustus.

Het Friesch Dagblad legde er vooral de nadruk op, dat het verschil ging èn gaat tussen communisten. Ook Dubcek en de zijnen willen de handhaving van het Warschau-pact, de macht in handen van één, nl. de communistische partij. Alleen zij willen een partijregime zonder de vrije meningsuiting te onderdrukken. Die vrijheid reeds is in de ogen van de Russen levensgevaarlijk voor het communisme. De teleurstelling van het Tsjecho-Slowaakse volk, dat in meerderheid hoopte op een verdere liberalisering en democratisering, over een accoord, dat opnieuw censuur en geheime politie insluit, is dan ook ten volle begrijpelijk. Als men zich, na de prachtige reactie en moedige houding er bij moet neerleggen, is het alleen omdat anders de duizenden tanks en een half miljoen soldaten blijven.

Waarschijnlijk is ook een blijvende troepenmacht van de Russen c.s. aan de Tsjechische-Duitse grens in het accoord begrepen.

In de kerken in Nederland zijn van de kansels boodschappen voorgelezen. De Gereformeerde kerken gingen niet accoord met de gezamenlijke verklaring van de Hervormde en andere kerken, omdat door een brok politiek (N.A.V.O. etc.) in verwerpt was. Die van de Gereformeerde kerken was uiterst sober en weinig zeggend. Vreemd is dan, dat direct daarop de Gereformeerde Vredesraad met prof. Verkuyl aan het hoofd, een publicatie het licht doet zien, waarbij die Raad zijn instemming met de Hervormde verklaring betuigt. Het optreden van de Russen, door Mr. Biesheuvel schaamteloos en leugenachtig genoemd, schijnt aan deze pacifisten volkomen voorbij te gaan. Deze leidslieden schijnen met blindheid te zijn geslagen. Niet alleen deze schokkende gebeurtenis, ook de vergaderingen van de Wereldraad der Kerken te Uppsala en die der Gereformeerde Oecumenische Synode te Lunteren maakten de vraag weer actueel, in hoeverre kerken zich moeten inlaten met politieke en maatschappelijke ontwikkelingen. Ligt het op haar terrein zich telkens weer uit te spreken over actuele vraagstukken?

Ik zou wellicht dit punt hebben laten rusten, indien niet prof. Ridderbos in het Gereformeerd Weekblad daarover een diepgaande beschouwing had gegeven.

Prof. Ridderbos sluit er zijn ogen niet voor dat de boodschap van Uppsala overwegend sociaal is en er van over-moralisering sprake is. Kostelijk is de volgende schets:

"Al wat niet blank, al wat niet boven de dertig en al wat van het vrouwelijk geslacht (ook bóven de dertig) was, vond uitbundige bijval, hetgeen echter noch de negers, noch de jeugd, noch de vrouwen aan het einde van de rit de ogen deed sluiten voor de blijvende praevalentie van de blanke mannen boven die vijftig! Kortom, niet alle bewogendheid was even overtuigend en de geestelijke mode van de dag houdt ook voor de poorten van de Wereldraad geen halt."

Maar — "Dat de Wereldraad in deze haar vierde assemblée zich speciaal met de wereldvragen heeft beziggehouden, is op zijn minst zijn goed recht en wellicht zelfs zijn dure plicht. Dat het Evangelie van Jezus Christus een vernieuwende kracht is voor "alle terreinen van het leven" is voorts een zaak, die, zeker voor het nakroost van Calvijn en door de kerken die Abraham Kuyper nog niet geheel vergeten zijn, wel het allerlaatst moet worden betwijfeld. En wat de aanvaarde rapporten zelf aangaat, laat men ze lezen. Ook hier is mogelijkheid voor allerlei kritiek, maar men kan niet ontkennen, dat hierin met een grote en eerlijke zin voor de realiteit van de maatschappelijke, sociale, politieke noden, problemen en onvoorstelbare dreigingen van onze tijd, gesproken en geworsteld wordt."

De theologie van Uppsala — zegt Ridderbos — draagt het onmiskenbare compromis-karakter van allerlei uitdrukkingen en uitspraken.

"Lunteren" zocht het ook meer of minder in het compromis, al liepen de meningen inzake het rassenvraagstuk, de Wereldraad en de vrouw in het ambt sterk uiteen. In de Gereformeerde Kerken van Nederland heerst nogal ontstemming over de zeer eenzijdige samenstelling van haar delegatie. Bepaalde standpunten stonden van te voren vast. Toch kwamen ook absolute tegenstanders van toetreding tot de Wereldraad onder de indruk van het betoog van prof. Berkouwer.

Als oud-emigratie man mag ik toch wel even de keuze van prof. dr. Klaas Runia tot voorzitter van de R.E.S. als een klinkend bewijs aanmerken van de juistheid van het inzicht, dat emigratie van veel grotere strekking is als alleen een mogelijkheid tot verbetering van de maatschappelijke positie. Sommigen zeiden: was deze man maar in Friesland gebleven, wat zou hij veel kunnen doen voor de Friese zaak. Gelukkig dat hij naar Geelong ging, want nu draagt hij de Calvinistische levensovertuiging uit in een werelddeel. We zijn in Nederland blij, dat we van tijd tot tijd mannen als hem en prof. John Kromminga, prof. Woudstra, prof. Klooster en ook onze Zuid-Afrikaanse vrienden en al de gedelegeerden van de verschillende kerken in de wereld en ons land mogen ontvangen en ontmoeten.

Het was toch bij alle verschil van inzicht oprecht een Blije Werelt!

Cn.

DATUM CENTRALE

September 7	Youth Evangelism Workshop and Conference at Grace, Scarborough, 1580 McGowan Rd., just N. of No. 401, next to Channel 9 T.V., Agincourt, Ont.
September 14	Annual Meeting of "The Women's Action for ACCS (ARSS)" at the Weston Chr. Ref. Church Speaker Rev. Michael De Vries.
September 26	Special welcome evening by the Student Club, First Chr. Ref. Church of Kitchener.
September 28	All-Ontario CLAC Rally, Toronto Distr. Chr. High School, Woodbridge. Speakers: Dr. H. Hart, "The democratic way of death re-examined", and Dr. W. Fitch, "Let's go for broke".
Oct. 5	Federation of Christian University Societies sponsors two lectures (10.30 a.m. and 4.00 p.m.) by Prof. Dr. Calvin Seerveld. Topic: "How and how not to read the Bible." Place: Toronto. Particulars will be advertised later.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

RES FORMULATES BIBLICAL PRINCIPLES ON RACE AND CONDEMNS RACISM

(Lunteren, the Netherlands) — At its assembly in Lunteren, the Netherlands, the Reformed Ecumenical Synod, after two days of intense debate, adopted a statement on race relations that put in sharp focus the biblical norms to display love and practice righteousness in all man's personal and social relations.

The Synod declared "that the unity of the Body of Christ should come to expression in common worship, including holy communion, among Christians regardless of race".

The Synod also declared that, "the worshipping together of people of different races is a sign of the deepst unity of the church and can be an example for the life of society as a whole". Although the Synod did not declare invalid portions of previous declarations of 1958 and 1963, as a number of people had proposed prior to Synod, attention was drawn at the Synod to the fact that the 1958 Synod of Potchefstroom declared that in the relationship of Christians belonging to different races, "all human distinctions, no matter how much weight they carry in social life, become considerations of secondary importance".

The Synod declared that, "since men inherently seek their own interests rather than the welfare of their fellows, the church should stress the duty of man individually and collectively, to practice self-sacrifice for the welfare of others. Self-sacrifice for the sake of Christ is the highest form of self-preservation, for self-preservation is only then concomitant with obedience with the second great commandment when it is qualified nd limited by the biblical demands of love and righteousness, so that it does not interfere with the inalienable rights of other people".

Wesley Smedes.

The discussions at the Synod attracted wide attention in the press and were covered as well by radio and television. During much of the debate more visitors than delegates were present. Some 25 journalists, several from foreign countries, reported the decisions.

The presence of four South African churches at the Synod (two Afrikaner, one coloured and one Bantu) and the determination of some Dutch delegates to meet the issue of segregation, made the debate the most significant exchange on race relations since the Cottesloe Consultation of 1960 in Johannesburg, South Africa. The crucial vote on the adoption of the complete declaration was taken without a dissenting vote.

In addressing itself to the practical applications of the biblical norms of love and righteousness, the Synod urged its member-churches to put forth renewed efforts to live wholly in accord with such norms; to reject every form of racial discrimination and racism; to reject every attempt to maintain racial supremacy by military, economic, or other means; to reject the subtle forms of racial discrimination found in many countries today with respect to housing, employment, education and law enforcement; and to pray for themselves and for one another that God may give wisdom and faithfulness in every circumstance.

The complete text of the statement is as follows:

1. God's commands to men that they display love and practice righteousness are not contradictory but harmonious norms for man's personal and group attiudes and conduct, and are the guiding norms for race relations.

2. True love among men requires that we accept our neighbour, regardless of his race or culture, as created in the image of God, respect him in his person as God's creature, and be willing to put ourselves in his place in order thus to understand how we should have toward him in personal and social relations.

3. Since men inherently seek their own interests rather than the welfare of their fellows, the church should stress the duty of men individually and collectively, to practice self-sacrifice for the welfare of others. Self-sacrifice for the sake of Christ is the highest form of self-preservation, for self-preservation is only the concomitant with obedience to the second great commandment when it is qualified and limited by the biblical demands of love and righteousness, so that it does not interfere with the inalienable rights of other people.

4. For a true understanding of the rights, equality, and dignity of man, we should see all men not only as creatures of God, made in his image, but also as those who have sinned, and need redemption. Therefor in our relation to fellow believers we should recognize the new unity which all Christians, regardless of race, have by virtue of their being redeemed by Christ.

5. Christians should be urged to acknowledge their common involvement in guilt with a world torn by sinful divisions and attitudes. They should be called upon to repent of their own sin in this respect and to make restitution by following Christ in the way of love.

6. In the proclamation of the Word, the church, to whom has been entrusted the message of Christ's Kingdom, should speak courageously and relevantly on the issues of the day, both for the edification and correction of her members and, where necessary, in criticism of the activities and policies of governments and organizations.

7. Believers should be equipped by the church through teaching and discipline to serve God, in all spheres of society, individually, and where possible, corporately. Believers must also proclaim the commandment of love in race relations and make it applicable to the affairs of civil government and the structures of society.

8. Christians in general and the church in particular bear a responsibility towards members of all races who suffer from poverty, under-development, and political oppression. Believers should be willing to bend every effort to alleviate the suffering of such peoples.

9. In her pastoral ministry the church should strive to eradicate attitudes of racial superiority and racial prejudice by leading her members into full Christian maturity in race relations. This should be done urgently, persistently and patiently.

10. In obedience to the mission mandate of Christ, the church must bring the Gospel to all nations regardless of race. The principle of love for the neighbour requires that this mission respect the character and culture of the recipients of the Gospel so that new churches may come to self-expression in harmony with Scripture.

11. The unity of the Body of Christ should come to expression in common worship, including Holy Communion, among Christians regardless of race. It may be that linguistic or cultural differences make the formation of separate congregations, often with their own type of preaching and worship, advisable; in these cases it is wise not to force an outward and therefore artificial form of unity but to recognize the differentiation within the circle of God's people. However, the worshipping together of people of different races, is a sign of the deepest unity of the church, and can be an example for the life of society as a whole.

12. Holy Scripture does not give a judgement about racially mixed marriages; contracting a marriage is primarily a personal and family concern. Church and state should refrain from prohibiting racially mixed marriages, because they have no right to limit the free choice of a marriage partner.

13. Each racial group should have the right to prefer a measure of distinct development, but never at the expense of a racially distinct group in the same country. While the manner of such development may vary from place to place, it is a requirement of the Christian ethic that love and justice be exercised, and that all groups avoid isolation and promote a relation of mutual helpfulness.

14. With a view to the great tensions in the sphere of race relations in the world today, Synod strongly urges the member-churches to test conditions in their churches and countries by the norms as set forth in these resolutions, and to report back to the next Synod.

15. Recognizing that the real problem of race relations in member-churches of the RES lies not so much in the area of the acceptance but in that of the application of the above principles, Synod urges its member-churches:

a. To put forth renewed efforts to live wholly in accord with biblical norms;
b. To reject every form of racial discrimination and racism;
c. To reject every attempt to maintain racial supremacy by military, economic, or any other means;
d. To reject the subtle forms of racial discrimination found in many countries today with respect to housing, employment, education, law enforcement etc.;
e. To pray for themselves and for one another that God may give wisdom and faithfulness in every circumstance.

(RES NE 8/29/68)

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Accepted

to Stratford, Ont, Candidate Wm. Praamsma.

CANADIAN REF. CHURCH

Called

to Smithville, Ont., Rev. P. Schelling of Sauwerd, Gr. (Ned.).

Declined

Orangeville, Ont., Rev. A. Kooy of Emmen (Ned.).

INSTALLATION OF REV. C. T. FENNEMA

Sunday, August 24th was a day which will long be remembered by the Second Christian Reformed Church of Brampton, Ont. After a vacancy of nearly two years and many disappointments, Rev. C. T. Fennema from Port Arthur, Ont. accepted the call extended to him by our congregation.

Rev. P. M. Jonker of Immanuel C.R.C., Brampton, (who had been our counsellor during our vacancy) led the service, and preached on II Corinthians 4:7, after which he also installed our new minister.

Greetings and best wishes from Classis Toronto were brought by Rev. H. VanDyken of Woodbridge, Ont.

Mr. Ed. Huizenga, vice-president of the consistory of Second C.R.C. of Brampton spoke words of welcome to Rev. Fennema on behalf of the entire congregation.

Representatives were present from Georgetown C.R.C., Rehoboth C.R.C. of Toronto, and also many guests were with us to share in our joy this day.

In the afternoon, Rev. Fennema preached his inaugural sermon, based on I Corinthians 3:10 and 11.

We of the Second C.R.C. of Brampton are grateful for the many classical appointments during the time of our vacancy and we also express our appreciation for the work Rev. Jonker did for us as our Counsellor.

For the Consistory,
J. VanderMeulen.

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.
Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Friday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

VERBOND EN GETUIGENIS

In dit nummer van ons blad publiceren wij een verslag van de 48e conventie van de National Union of Christian Schools. Deze conventies typeren zich steeds door een grote deskundigheid, die zowel in de redevoeringen als in de discussies en "workshops" tot uiting komt.

Dit jaar werd er onder meer de nadruk op gelegd, dat de verbondsverplichting niet alleen het motief voor onze christelijke scholen moet zijn, maar dat de christelijke school tevens een christelijk getuigenis moet geven als antwoord op het seculaire onderwijs aan de openbare school.

Wij willen voorshands opmerken, dat wij de conventie niet hebben meegemaakt en daardoor ons moeten baseren op een krantenverslag. Dit is uiteraard gevaarlijk. Een krantenverslag, hoe nauwkeurig dit ook is samengesteld, kan slechts de aandacht vestigen op de hoofdzaken, of op dat wat de schrijver van dit verslag als hoofdzaken beschouwt.

Met dit voor ogen willen wij ons een paar opmerkingen veroorloven. Al dadelijk moet dan worden gezegd, dat het ons niet juist voorkomt, om de eis tot getuigen een tegenstelling te maken tot de verbondsverplichting. Getuigen kan geen christen buiten het verbond om doen. Ons gehele leven, thuis en in school en op het werk, is in het verbond. In het verbond zijn wil immers zeggen: aan God verbonden zijn.

Maar hier willen wij niet over twisten, want wij nemen aan dat deze conceptie van het verbond ook in de conventie van de National Union of Christian Schools zonder argument werd aangenomen. Ons bezwaar gaat echter tegen de gedachte die uit het verslag blijkt. Begrijpen wij het goed, dan heeft men gezegd: wij hebben nu al die jaren de nadruk gelegd op het verbond en uit hoofde van de verbondsverplichting hebben wij de christelijke scholen gesticht, maar nu moeten wij de steven wenden. Wij moeten nu eens aandacht gaan schenken aan het getuigend karakter van de christelijke school. Wij moeten gaan openstaan voor de "community".

Indien dit inderdaad de gedachte is geweest, dan vragen wij ons af of wij daarin de juiste koers gaan. In welk opzicht kan een school getuigend zijn, getuigend naar buiten? In het juli-augustus nummer van "Torch and Trumpet" schrijft Rev. L. M. Tamminga een artikel onder het hoofd "Bigger Vision In Christian Education". Daarin zegt hij onder meer: "The question which every educator must have settled is this: what is life and society all about from a Christian point of view? Schools prepare a child for that life." *(Klemtoon van ons, D.F.)*

De school is geen "public relations agency" van een christelijk deel van het volk. Het is geen spreekbuis, waardoor wij ons standpunt kunnen kenbaar maken. De school vormt de kinderen zoals dat bij die kinderen thuis gebeurt. De school voedt hen op, als verlengstuk van het gezin.

Als wij dit zo zeggen kunnen is de school naar binnen gekeerd, niet naar buiten gericht. De school maakt klaar voor het leven.

En gelovige ouders willen een vrije christelijke school, omdat zij inzien dat hun kinderen in de eerste plaats dienen te worden opgevoed tot "mensen Gods", tot ambassadeurs van het Koninkrijk van God, tot mensen die niet alleen belijden maar ook beleven, dat hun Heiland Koning is over al het geschapene.

Wij menen, dat de school zich daarop zal moeten blijven richten.

Als inderdaad tijdens de conventie van de NUCS is gezegd, dat de verbondsverplichting niet alleen het motief van de christelijke school moet zijn, maar daarnaast *de christelijke school een getuigenis moet geven als antwoord op de openbare school, dan wordt hier een tegenstelling geschapen, die er in wezen niet bestaat. De christelijke school moet wel alleen gegrond zijn op de verbondsverplichting. En in het opvoeden op de basis van de verbondsverplichting ligt dan tevens een antwoord op het openbaar onderwijs. Buiten die verbondsverplichting hebben wij geen antwoord aan het openbaar onderwijs.*

Wij hopen niet dat ons christelijk onderwijs gaat in de richting van een tegenstelling tussen verbond en getuigenis. Dat zou een indicatie zijn, dat wij de echte betekenis van het verbond uit het oog verloren hadden. En als wij de betekenis van het verbond (dus van het verbonden zijn aan God) uit het oog verliezen, wat hebben wij dan nog te getuigen?

D.F.

★ ★ ★

CIRKEL OF SPIRAAL

Met het afscheuren van het kalenderblad voor augustus hebben wij afscheid genomen van de vacantie-periode van dit jaar. Op het moment dat dit nummer van ons blad bij de lezers komt, hebben wij Labour Day gevierd, die wij als een sluitstuk van het zomerseizoen kunnen beschouwen. Dan is het weer voorbij. Voor de zoveelste maal.

Daar zit iets monotoons in. Als wij het in de taal van de schrijver van het boek Prediker zouden mogen omzetten, dan is er een tijd om zich te ontspannen en een tijd om zich in te spannen. Een tijd om van de schepping te genieten en een tijd om door de schepping gekweld te worden. En het volgt elkaar met een regelmaat op. Als het morgen geweest is wordt het avond en als het nacht geweest is wordt het weer morgen. Het is een keten, die alleen door de dood onderbroken wordt, en dat is het ergste wat een mens kan overkomen of wat hij moet meemaken.

Had de schrijver van Prediker niet gelijk, toen hij het alles ijdelheid, een jagen achter wind noemde? Zeg niet dat de man een pessimist was, want hij heeft de roos in het hart geschoten. Zo is het leven toch? Velen gaan naar hun werk — nu ja, wat moet je anders? Je moet immers eten? Maar dat wil niet zeggen, dat je plezier in je werk hebt. En de vakbeweging — ook de christelijke vakbeweging — brengt daarin geen verandering. Die zorgt alleen dat je loon op peil blijft en dat je arbeidstijden en -condities in het gareel worden gehouden. Als je aan de lopende band staat, dan draai je een paar moeren aan een auto. En als je dat gedaan hebt, rolt een andere auto voor, waarin je ook een paar moeren draait. En dat gaat zo maar door. Wat is de zin van je bestaan? Dat is zo op de fabriek, en in huis, en op school. De techniek probeert zoveel mogelijk de dingen mechanisch te doen, met het gevolg dat je meer tijd vrij krijgt, zoveel, dat je straks helemaal overbodig wordt.

Natuurlijk, niet iedereen werkt onder zulke condities. Er zijn er ook die een zaak opbouwen, die proberen iedere dag weer opnieuw meer "business" te krijgen. Dan krijg je misschien wat meer geld in handen, hoewel geld je evenmin gelukkig maakt. En jagen die mensen niet achter de wind aan? Waarvoor bouwen zij hun zaak? Is het niet om het straks aan een ander na hen over te dragen? Als hun uur slaat, dan kunnen zij hun zaak ook niet meenemen de dood in.

Is het alles niet afgrijselijk monotoon? Heeft de prediker niet ten volle gelijk door het alles ijdelheid der ijdelheden te noemen? Misschien verzet u zich innerlijk tegen een dergelijke nabetrachting op Labour Day. Misschien vindt u dit veel te somber gesteld. Maar is het leven in wezen anders? De huisvrouw moet iedere dag het eten koken — er komt geen einde aan. Iedere dag moet ze maar weer wat anders bedenken. En de onderwijzer moet zijn leerlingen de kennis maar weer bijbrengen, om na een jaar weer met hetzelfde te beginnen. Wij leven in een tredmolen, in een cirkel die geen einde heeft.

En dan leven wij nog in het welvarende westen. Maar kijk dan eens naar de mensen in Tsjecho-Slowakije. Die worden 's morgens wakker om zich opnieuw te realiseren hoe hun vrijheid is beknot. Of die mensen in Biafra, die 's morgens wakker worden om te zien, hoe hun leven wordt bedreigd. Wat heeft het leven voor zin?

En toch, die schrijver van Prediker had het gelijk zo volkomen aan zijn zijde. Twaalf lange hoofdstukken heeft hij geschreven om te doen zien hoe troosteloos het leven is, dat wil zeggen het leven zonder God. Hij heeft alle mogelijke voorbeelden aangehaald, om te doen zien, dat het doel er uit is, als God uit je leven verdwenen is. De zon gaat op en hij haast zich om weer onder te gaan. Mensen worden geboren, zij leven kortere of langere tijd en dan sterven zij. Het is een nooit eindigende cirkelgang. Tenzij wij luisteren en zien hoe de cirkelgang bij de Prediker verandert in een spiraal, die uitloopt op God. "Vrees God," zegt hij, "en houd zijn geboden, want dat is de gehele mens." Niet wat ik of wat wij hebben ingesteld, niet het levenspatroon dat wij hebben geweven, maar het gebod dat God voor het leven en voor de levens-sferen heeft gegeven, dat maakt ons leven uit.

Het lijkt alles zo doelloos, zo'n martelende herhaling. IJdelheid, noemt de Prediker het. Maar hij zegt tevens, dat "God alles in het gericht zal brengen, zelfs alle geheime dingen." Voor God heeft het wel een doel. Met andere woorden, voor God heeft ons leven wel een doel en het is Zijn genade als wij nu reeds dat doel mogen zien. Dat vaagt alle monotonie weg en dat doet ons leven uitstrekken tot een eeuwige gemeenschap met God.

Christelijk geloven heeft maar niet alleen betekenis voor het leven na dit leven. Het geeft het leven van nu, van vandaag, inhoud en doel. Als ik een Christen ben, dan ben ik het wat ik ook doe, wie ik ook ben, waar ik ook werk. Dit is wat het boek Prediker ons goed wil doen zien: los van God is het leven een tredmolen, een nimmer eindigende monotone cirkelgang. Een mens zonder God is een mens, die zijn doel kwijt is, een boot zonder roer. Daarentegen is iemand, die God gevonden heeft (of liever die door God gevonden is), een mens, wiens leven betekenis heeft, voor nu en voor altoos.

D.F.

WIJ LAZEN VOOR U

Het wonder van de negentiende eeuw ❷

Een volgende greep: Niet alleen in het leven der groten, ook de kleinen hebben voor het rijk Gods grote betekenis. Temidden van al het rumoer der volken in die dagen werd er elke zondag kerk gehouden. En zó mocht de kerk niet wegzakken, of de Here bewaarde er 7000 die de knie voor de afgoden der tijden niet bogen.

Dat waren dan de fijnen. Hun tekst was Zefanja "Maar Ik zal in het midden van u doen overblijven een ellendig en arm volk, die zullen op de Naam des Heren vertrouwen." Ze leefden bij de Bijbel en bij de oude schrijvers, want voedsel voor hun ziel verkregen zij in de kerk dier dagen niet. Ze zongen de verzen van Van Lodensteyn en Jacob Groenenwegen, de Lofzangen Israels, waaronder de Here woont.

Zoete banden, die mij binden,
aan des Heren lieve volk,
wis, zij zijn mijn hartevrienden
Hunne taal mijn hartetolk.
't Zijn de kinderen van mijn Vader
En van 't zelfde huisgezin,
wij bestaan malkander nader
dan de band der aardse min.

Die fijnen hadden een eigen taal. Betje Wolf en Aagje Deken hebben in de "Sara Burgerhart" er wat mee gespot, als ze broeder Benjamin, de voorganger van het gezelschap, er tussen nemen. Maar hebben ze er wel iets van begrepen? De fijnen kenden de bijbel en vooral de psalmen. En daaraan was hun taal ontleend.

Algra wijst er op was voor psalmen in die dagen werden gezongen: En dan noemt hij vooral "Gods verborgen omgang vinden, zielen daar zijn vrees in woont".

Het waren naar de wereld arme mensen. De Haagse ambtenaar Jansen, de beruchte, die waarschijnlijk ook Koning Willem I aan het rapport voor de Herv. Kerk heeft geholpen, noemt hen later zo: "Daar is niet een man van wetenschap onder hen." En hij had gelijk. Het waren niet de edelen en de rijken der aarde, maar het naar de wereld verachte, die toen alles donker scheen, het gewaagd hebben ... met God. En zo zijn we bij de Afscheiding aangekomen, die in 1834 begon. En als ge de geschiedenis der afscheiding en der afgescheidenen beziet, dan moet men het wel met Algra eens zijn: Het is een wonder van genade, dat God door deze mensen heeft verricht.

In het begin scheen het alsof aan het scheiden en scheuren maar geen einde kwam. Over alles werd getwist: de psalmen van Datheen, de doop, lidmaatschap, kerkenorde, ambtsgewaad, en nog veel meer. Men kon het maar niet eens met elkander worden. Ware de Scheiding, zo verzekerde Prof. Lindeboom bij het gouden jubileum der Theologische School — dat was in 1904 — een werk van mensen geweest, gewis dan waren niets dan brokken en splinters van de uitgeleide kerk overgebleven. Maar God is getrouw. Hij hield zijn werk in het leven.

Het is vooral de oprichting der Theologische School te Kampen geweest die veel heeft bijgedragen tot de eenheid en de uitbouw der kerken.

Uit dat kleine groepje malcontenten uit de dertiger jaren der 19e eeuw is een vrije kerk gegroeid, waarover mannen van naam zich hebben verwonderd; een vrije kerk, die niet alleen in Nederland bleef, maar die invloed had in Schotland en Amerika en Zuid-Amerika.

Moet ik u gaan verhalen van De Cock, van Raalte, Brummelkamp, Scholte? Of van de volgende generatie: Gispen, Bos Beuker, Tenhoorn en al die anderen, die in getrouwheid hebben gewerkt en niet moede werden van prediken en vermanen, van te wijzen op de roeping van de christen op alle terrein van het mensenleven?

Wat een kracht is er van dat alles uitgegaan op het leven van ons volk. Algra zegt: "Die vrije kerken stimuleerden een gezonde democratische ontwikkeling."

Maar bovenal die vrije kerken hebben, vrij van de band der staat, en vrij van een door de staat opgelegd reglement, alleen zich stellend op de bodem der Schrift, door de prediking van een op de Schrift gegrond Evangelie, onder de zegen des Heren, ingewerkt op het leven van ons volk en zo zijn deze kleine luyden, die smalend de fijnen werden genoemd, tot een zegen gesteld, en hebben ze medegewerkt tot het oprichten van het Koningschap van Christus en de terneerwerping van het rijk van de antichrist.

— —

Nu doe ik nog een derde greep: Als ge wel eens in de U.S.A. geweest zijt, dan zijt ge wellicht ook het dorp Drenthe gepasseerd of Vriesland, maar zeer zeker Holland, Mich.

Dat wijzelf uit Nederland naar hier kwamen is wellicht niet zo verwonderlijk als dat de mensen dit een 100 jaar terug deden. En den mensen uit Drenthe. Algra vertelt over de grote emigratie, dat de eerste emigranten uit Sleen kwamen. 'Het geval spot met alle traditionele opvattingen over de hokvaste Drent, die liever hier armoede lijdt, dan elders zich welvaart te verwerven." En zo gezien is dat ook zo.

Maar het geval lag anders. De afgescheidenen hadden veel te verduren gehad en zelfs omstreeks 1845 hadden ze nog geen vrijheid van godsdienst. Toen kwam Ds. Heldring met zijn kolonisatie program, gezien de armoede in Holland. Hij wilde de mensen naar Java zenden. Maar Van Raalte en Brummelkamp hadden het oog op Amerika. Duizenden vertrokken in die jaren uit alle plaatsen naar de States. Ze zagen een uitweg in de emigratie, niet alleen stoffelijk, maar bovenal de geestelijke vrijheid was het die hen trok. En zo richtte A. M. Donner een vereniging op voor hulpbetoon aan christen emigranten.

In september 1846 ging Ds. Van Raalte met zijn gezin naar Amerika. Wie hierover en over het leven der eerste emigranten wil ingelicht worden, leze de boeken van Risseeuw.

Zomer 1849: Dan zijn twee jaar verstreken en Ds. Wyckoff van Albany, die veel hulp had verleend aan de nieuw aangekomenen, kwam op bezoek namens the Board of Domestic Missions. Hij bezichtigde Holland, hij reed op het enige paard dat de kolonie rijk was, naar de andere nederzettingen, terwijl Ds. van Raalte en anderen hem te voet vergezelden.

En hij noteerde de cijfers: Holland 253 huizen; Groningen 30, Zeeland 175, Drenthe 41, Friesland 69, Overijssel 35, Graafschap 50. Zeven nederzettingen met reeds 4 predikanten. En reeds drie christelijke scholen. Zij doen alles met gebed en lofprijzing. Zij zingen en bidden 's morgens en na het middag en avondeten. En verder is daar de story van Ds. Scholte, die met zijn gemeente Pella bouwde aan een zijtak van de Mississippi. Ook hier weer een wonder van genade, na al de vele menselijke mislukkingen.

Hier is het dat de historie der Christian Reformed Church begint. In het begin sloten de afgescheiden emigranten zich bij de Dutch Reformed Church aan. Maar later bleek dat deze kerk in vele gevallen meer leek op de Nederl. Herv. Kerk, in vrijheid van leer, in het toelaten en bevorderen van de vrijmetselarij en meer dingen. En zo kwam in 1857 de tegenwoordige Chr. Ref. Church tot stand. Dezelfde dingen die men in Holland had beleefd, kwamen ook hier. Want het waren immers... niet vele edelen, ook niet edelen naar de geest. Totdat Ds. Douwe Vander Werp een leidende rol ging spelen en er meer predikanten uit Nederland overkwamen. Het contact met de kerken in Nederland werd daardoor meer geregeld en zo groeide ook deze kerk en heeft zich te midden van een al meer zich moderniserend christendom weten te bewaren als een bijbelgetrouwe kerk, die uitkomt met een belijdenis waarin de vrije genade Gods voor een arme zondaar het voornaamste punt is.

Hebt ge wel bemerkt, hoe ook hier alles naar de mens gesproken stumperig te werk is gegaan? Er was geen organisatie, geen theologen van formaat zijn er aan te pas gekomen, maar de geest des Heren werkte en wie kan dan keren?

Van vrije Kerken en kleine luyden, zo luidt de ondertitel van Algra's boek. Wie de geschiedenis van beiden leest, die merkt wat hoge kerkelijke idealen er onder vele kleine luyden werd gevonden.

Brummelkamp sprak zich als volgt uit: "Wij houden niet de waarheid vast, 'ten einde een afgescheiden kerk te zijn, maar omgekeerd, we hebben ons afgescheiden ten einde de waarheid te kunnen vasthouden. Wij vrezen wel eens, dat men te veel strijdt om te strijden, maar dat de vrede en de liefde, — het doel van de strijd — te weinig geacht worden, en dat als men geen vijanden genoeg heeft om te bestrijden, men ook het zwaard tegen vrienden keert. Men zoekt in kerk en vereniging soms met een lantaarntje naar verschillen en gebreken, meet die met een lange maat uit en maakt zoveel mogelijk verdacht — wellicht met goede bedoeling, doch verwijdert alzo degenen die even dierbaar geloof verkregen hebben. Ziet toe, broeders dat de satan de liefde en de vrede onder de kinderen Gods niet verstore. Laat de verschilpunten weer eens rusten en zoekt wat elkander verbindt, dan zal de Heere weer in onze landpale wonen." Wat laat zich dat daar gemakkelijk heenpraten, en wat is gemakkelijker dan in de broeder die anders denkt dan wij, de dwaas, de onverbeterlijke, de redeloze en ongodsdienstige te zien. Waarom ziet hij niet juist zoals ik? Meester, die man werpt veel duivelen uit in Uwen Naam, maar hij volgt ons niet en wij hebben het hem verboden, omdat hij ons niet volgt. Dat is krachtige taal, niet waar? Wat zou het echter zijn, zo de Meester daar eenvoudig op volgen liet: Verbiedt hem niet, want daar is iemand, die een kracht doen zal in Mijn Naam en haastelijk van Mij zal kunnen kwalijk spreken, want wie tegen ons niet is, die is voor ons.

Maar deze Brummelkamp is dan ook zelf jaren lang een verdacht persoon geweest bij onze grootouders en overgrootouders.

Hij had dan te strijden tegen alle fronten. Of wat denkt ge van het volgende:

In de Bazuin van 17 feb. 1864 leest men het ingezonden stuk van Prof. T. F. de Haan: 'Daar ik thans in zware strijd verkeer met de vorst der duisternis, die mij zoekt te ziften als de tarwe en een vijand is van de kerk in het gemeen, en van mij in het bizonder, is mijn ernstig verzoek aan haar, om voor mij voortdurend te bidden, dat ik in het geloof aan de Drie-enige God volharde en dappere tegenstand bieden moge, ja de overhand behouden en dat God in Christo verheerlijkt worde. — Paulus vroeg ook om het gebed voor zich van de gemeenten. Mochten alle Leeraars der kerk bidders en smeekers zijn. Moge de Heere de gebeden voor mij zegenen, van kracht maken en ze verhooren."

En deze De Haan was in die dagen de enige professor, die nog aan een Rijksuniversiteit had gestudeerd!

— —

Ik nam met opzet de twee uitersten: Aan de ene zijde de richting, die altijd weer contact had met broeders buiten de eigen kerk (Brummelkamp, Wormser) en daardoor de schijn op zich laadde van water in de wijn te doen. En de andere kant de richting der Drentsen, die ten koste van alles afgescheiden wilden zijn, van enige studie niet wilden weten en consequent voortholden op de weg die uitliep op scheuring en scheuring.

— —

Wel mochten Lindeboom en Gispen spreken van al het menselijke, het zwakke, dat in deze reformatie der kerk werd gevonden.

En wel mag Algra spreken van een wonder van Gods genade, Die deze menselijke zwakheden en gebreken heeft willen gebruiken om de Kerk in Nederland en hier te brengen tot erkenning van de Waarheid.

P.M.

Storks

by H. George Franks, M.B.E.

For several weeks little 8-year-old Anneke van der Berg sat on the doorstep of her home in the historic Dutch township of Oudewater — noted for its Witches' Scales — anxiously looking alternately into the sky and at the top of the lovely Town Hall.

Obviously she was waiting for something, and her great fear was that she would be in school when the event happened.

Then one afternoon in mid-April she jumped with joy and shouted: "Mama, it's come, it's come!"

Her excitement spread to the people around, because, it came clear later, all the neighbours — and even the Burgomaster — were as anxious as Anneke for the visitor to arrive.

Thus was Mr. Stork welcomed to his annual holiday quarters. Only the day before several workmen of the local Council had cleaned up the huge nest on the roof of the Town Hall to which a pair of storks have been spending the summer for at least 200 years. Not perhaps the same pair, but for some unknown reason this nest has been annually occupied and a family of baby storks reared in it.

Anneke was at first very worried because only one stork had arrived, but it was then explained to her that Mr. Stork always got there three of four days ahead of Mrs. Stork to make sure that her holiday home was ready for occupation and egg-laying. And then Anneke remembered that this is what had happened last year and the year before, when she first started to take an interest in these birds.

Most people who do not live in Holland still have the idea that there are as many storks here as there were windmills. But it is sad to have to say that this is not now true. Years ago Holland was a favourite place for these birds after their long flight from winter quarters in Africa. Even as recently as 1910 there were nearly 1,000 nests occupied every summer in this country. In 1939 this dropped to 300, and last year there were only 18 nests used with merely 28 chicks born.

In spite of careful study, no one seems to know why Holland is being forsaken. At first it was thought that the nests were being destroyed while the birds were away in the winter. But this was not the cause, as even with a careful watch on the nests — and the construction of new ones in visible but puiet places, the storks did not come back.

The stork, it might be pointed out, appears on the coat-of-arms of The Hague. But not a stork ever goes there nowadays, and even the nest temptingly erected for a pair in the middle of the historic royal pond remained empty year after year.

In earlier days, too, some municipalities in the provinces of North Holland, Friesland and Groningen had salaried keepers of the storks nests who actually knew the birds by sight and treated them as friends. But along these posts still remain in being, very few of the men now have any work to do.

Some time ago an effort was made to encourage the storks to nest in the big estates scattered over the countryside, but this failed. The normal nest of this bird is built of strong branches of trees carefully laid on a large cart-wheel fixed to the top of a pole, although, as in Oudewater, chimneys and rooftops are sometimes chosen by the birds. But these traditional holiday resting-places no longer attract the storks, which means that a stork's nest is now a rarity in Holland.

However, a valiant attempt is now being made to bring the birds back to the Netherlands. A "Friends of the Stork Association" has been formed; a "Save-the-Stork Fund" has been opened by the Dutch Association for the Protection of Birds, and a plan is being discussed to institute a special stork farm in which the birds will be bred on a protected reserve and then, at a safe age, released in parts of Holland in which the old-time storks' nests still remain and which in previous decades were popular with these birds.

There is already a successful stork-breeding farm in Switzerland, and although a similar project in Belgium half a century ago failed, it is felt that the long association of these birds with the Dutch countryside will result in gradually restoring the stork population in Holland.

But while this is being established, little Anneke of Oudewater is happy that what she calls her own pair of storks have already arrived near her house for their 1968 summer holiday.

(Radio Nederland)

THUIS IN LONDON

DOOR MIRIAM WOLFE

(Canadian Scene) — "Het is net echt thuis," is het commentaar van pas aangekomenen in Canada bij een bezoek aan International House, 123 Worthley Road in London, Ontario. Het idee voor deze plaats van bijeenkomst komt van de heer en mevrouw Charles Middleton die zelf uit Schotland zijn gekomen. Zelf hebben ze geen problemen gehad met de taal, maar ze zijn tot de overtuiging gekomen, dat de integratie in het Canadese leven voor mensen die geen Engels kennen uiterst moeilijk is.

International House, dat sinds 1957 onder beheer is van International Services of London, Inc. staat onder de direct leiding van een bestuur van vrijwilligers. Een ledenraad wordt door de leden, die 32 landen vertegenwoordigen, gekozen. Sociale voorzieningen, onderwijs en aanpassing aan de omgeving zijn de voornaamste punten van het programma en er zijn tolken beschikbaar voor mensen die nog niet goed Engels verstaan en die deze hulp nodig hebben in verband met medische verzorging, rechtszaken, huisvesting of werkverschaffing. In 1967 heeft men 12:862 leden kunnen helpen.

In The House, dat het gehele jaar open is, worden cursussen gegeven in de Engelse taal, staatsburgerschap, naaien en het doen van inkopen. Verleden jaar zijn er 4421 lessen in de Engelse taal gegeven door bevoegde leraren, die door de Canadese regering worden betaald. Ten bate van de moeders, die deze lessen in de Engelse taal volgen is er bovendien een kinderoppas aan verbonden. Het lidmaatschap varieert van $2.00 tot $4.00.

Globe and Mail Photo

TERESA STRATAS, DE CANADESE ZANGERES heeft haar vakantie in Turkije en Griekenland afgebroken om zich voor te bereiden op twee concerten voor de arme mensen in New York's neger achterbuurten. Deze concerten, waarvan er een gehouden zal worden in een doodlopende straat tegenover een tehuis voor ouden van dagen, zijn bestemd voor wie ook maar lust heeft te komen luisteren. Zij worden opgedragen aan Dr. Martin Luther King en Senator Robert Kennedy. Hiermee geeft Miss Stratas uiting aan haar vrees dat de blanke wereld steeds meer de kant heengaat van massa degeneratie, en zij hoopt dat goede muziek hieraan iets veranderen kan. "Ik heb de laatste tijd een erg ontevreden gevoel", zo zegt zij, "omdat ik zulk een beperkt gehoor heb, alleen bestaande uit een kleine groep beter gesitueerden". Na een concert in Texas kwamen drie negermeisjes naar haar toe om te vragen hoe zij zingen konden gaan studeren. Dat deed haar terugdenken aan haar eigen ervaringen als een 16-jarig meisje toen zij naar Maple Leaf Gardens ging op een kaartje dat een dronken man had gebruikt om een rekening te betalen in het restaurant van haar ouders. "Plotseling veranderde de magie van de muziek mijn hele leven. Misschien kan ik op dezelfde manier een of twee mensen in Harlem bereiken."

DE STENEN BRUID

door M. Van Nuis-Zuidema

(12)

Als de logeerkamerdeur door Tera wordt opengedaan, kijkt Laura recht in een kindersnoetje, weggedoken tussen de lakens van het grote ledikant. Een paar van pret glinsterende, gitzwarte ogen in een klein wit gezichtje, omlijst door sluik, pikzwart haar. Het kind heeft het dek tot aan haar kinnetje opgetrokken en gilt verrukt: "Ze hebben 'm! Ze hebben 'm!"

Laura ziet Hein, de onverzettelijke, de heerser over leraren en leerlingen, die hem toch graag mogen, de man bij wie ze zich, zonder dat ze het zich misschien echt realiseert, nooit op haar gemak voelt. Hein ligt in z'n gekreukelde overhemd op de grond te rollen, twee kleine apen van jongens in gestreepte pyjama's bovenop hem.

"Hij is een reus!" roept een jongensgezicht tussen armen en benen uit. Het kopje in het bed gilt weer enthousiast: "Ze hebben 'm! Ze hebben 'm!"

Berend is dichterbij gekomen in z'n meest vergenoegde houding. Colbertje met één knoop dicht, handen in z'n zakken. Z'n hoofd wat scheef naar voren gebogen en de linkervoet een halve pas vooruit.

"Kerel ik geloof, dat ze je afmaken. Me dunkt, dat je het heel de dag nog niet zo zwaar hebt gehad."

"Heb ik ook niet!" puft Hein. Even is er op de grond een adempauze. De oplettendheid van de jongetjes verslapt door de aanwezigheid van de vreemden en daar maakt Hein gebruik van. Briesend grijpt hij hen allebei van voren vast en is in minder dan geen tijd overeind. Onder iedere arm een spartelende, wild krijsende knaap. Het kind in bed trekt het dek nu precies tot aan haar zwarte ogen, klaar om onder de dekens te kruipen als het te griezelig wordt.

Maar de reus is opeens veranderd in een vriendelijk man. Hij zet de jongens neer en is weer gewoon "oom Hein" voor wie ze niet weg hoeft te kruipen. Celestientje is nog te klein om ernst en spel van elkaar te onderscheiden en als is ze nog zo opgewonden, de vechtspelletjes geven haar toch in haar onderbewustzijn een zekere angst.

"Jongens, het is afgelopen!" Daar staan ze, nog buiten adem, allebei op hun blote voeten op het wit wollen kleed. "En nu één, twee, drie naar bed." Hein strijkt z'n haar glad, trekt zijn broek omhoog en kijkt Laura, die nog steeds de enige is die niet lacht, op zo'n manier aan, dat ze zich haast nog kleiner voelt dan het kind, dat haar zwarte kopje boven een geel nachtjaponnetje met een wit kantje omzoomd, heen en weer laat wiegen.

"Nu Laura, wat zeg je van zo'n situatie?"

"Niets voor jou," wil Laura gevat doen, waarbij ze de plank toch helemaal mis slaat.

Hein gaat hier niet op in, het steekt hem echter ook niet, wat het Tera zo pas wel heeft gedaan. Maar Laura, de aandacht van het toneeltje hier aftrekkend, met een troef van altijd "baas boven baas", zegt enkel, zonder dat het ergens op slaat: "Wij hebben ook een logé, een evacué."

"Wij ook!" In Tera's stem klinkt een stille triomf.

"Wat?"

"Ja hier, deze drie en dan nog de vader. En waar is mamma, jongens?"

Nu ze door zoveel grote mensen bezien worden, hebben ze hun uitbundigheid wel wat verloren en verlegen zegt het oudste jongetje: "Mamma is in het ziekenhuis."

Het bleke, zwarte kopje in bed lacht, met een heel lief, innig lachje. "Er komt misschien een zusje voor mij."

"Ja, maar voor ons ook," bevechten de jongens onvervaard hun aandeel.

Het zwarte kopje knikt gedecideerd en een smal handje komt nu ook boven het laken uit en wijst naar de broertjes. "Jullie hebben al een broertje!" Een spits vingertje wijst van de een naar de ander.

Helemaal verklaren kan ze het niet, zoals mamma het haar heeft verteld en toch weet ze, dat zij net als de broertje samen, dan ook samen met een zusje is.

"Ja hoor, ze heeft gelijk," zegt Tera en tilt het kind uit bed. Het is dan twee zusjes en twee broertjes, hè."

"Ja. Twee zusjes!" Het kind slaat blij haar armpjes om Tera's half en knuffelt het kopje tegen haar aan.

Tera gaat met haar naar Berend toe en Laura. "Je gaat slapen, kleintje. Het is alweer veel te laat. Zeg maar netjes welterusten."

"Hoe heet je?" vraagt Berend, met het poppehandje voorzichtig in de zijne.

"Celestientje," klinkt het hoog.

"Dat is een mooie naam."

Laura staat wat afzijdig. Gewoonlijk gaat het gesprek over háár kroost, maar nu zijn de rollen op het alleronverwachtst omgekeerd en over haar eigen evacué wordt niet gerept. Door niemand. Er schijnt geen belangstelling voor te bestaan. "Welterusten hoor." Ze probeert haar stem hartelijk te doen klinken en moet het beleven dat het kusje, dat Berend spontaan werd aangeboden, haar voorbijgaat.

Hein krijgt het volle pond, als hij het meisje nog even van Tera overneemt. Op iedere wang een dikke zoen. Dan legt Tera het in het ledikantje, de jongens gaan samen in het grote bed.

Wat later staan ze met z'n vieren op de bovengang. Tera overweegt: "Zullen we maar op jouw kamer gaan, Hein?"

"Prima."

"Ja," komt Berend daartussen, "als het kan zou ik je graag even alleen spreken."

"O," plaagt Tera, "hebben jullie weer geheimen?" Langs de anderen heen ziet ze Hein met vraagogen aan.

"Weet je wat het is," zegt ze dan, "hun moeder is in het ziekenhuis voor de baby, het kan nog wel een dagje duren, hoor, en nu zou straks hun "pappie" z'n schoonouders meebrengen en eigenlijk.... wou ik hen dan maar liever samenlaten, snap je. Dus Berend, maak het niet te lang, Laura en ik gaan wel zo lang naar mijn atelier."

Laura komt daar niet vaak en als ze er komt heeft ze het gevoel of ze met haar ogen moet knipperen. De muren hangen vol van Tera's tekeningen en werkstukjes. Er staat een schildersezel met een doek van een half voltooid meisjeskopje; op een tafel liggen ook tekeningetjes verspreid en.... dat valt Laura het eerst op, er is ook een crayonschets bij van de stormramp. Huizen en bomen, half boven hoog opgezweept water uit, daarboven wolkengevaarten en alles gedreven door een onzichtbaar iets, in één richting.

Waar heeft ze zin in, denkt Laura en zelf de scheppingsdrang niet kennend, begrijpt ze ook niet dat Tera dit "moest".

Verder staat er een oude vleugel in de kamer, bedolven onder muziekboeken en daartussenin een grote vaas, met nog naakte kastanjetakken, waaraan de dikke knoppen vet glimmen. In de brede vensterbank staan al wat krokusjes tussen groene sprietjes te bloeien.

Dit is Tera's leven en Laura staat er zo ver buiten, dat ze zich in deze kamer niet thuis voelt.

"Dat je ook evacués hebt," vraagt Laura dan ineens. "En dan zoveel. Die kinderen hadden beter bij mij kunnen zijn. Maar enfin, je hebt een goede hulp."

"Gehad."

"Is Fietje dan weg?"

"Ja, er kwam vanmorgen een briefje. "Mevrouw, ik ben aangenomen voor u beiden en niet voor zo'n huis vol." Nog origineel bedacht, vind je niet?"

"'t Is toch toppunt ook."

Tera haalt haar schouders op. "Ja en nu maar weer zien dat ik wat anders krijg, voor "het huis vol". Begrijp je nu, waarom ik nog met zulke sophanden stond?"

"Ja, maar dat ze nu ook juist jou zo'n hele familie op je dak hebben gestuurd. Gek. Wij hadden ons opgegeven voor een paar kinderen en wij krijgen een jong meisje. Een eindje in de twintig, geloof ik. Een vreselijk stug, gesloten kind."

"We hebben ze niet op ons dak gekregen. Hein heeft ze zelf opgehaald. Gistermorgen. Hij was maar eens gaan kijken in de Beurs. Verbeeld je, voor schooltijd al, hij had de hele nacht haast niet geslapen en had geen rust éér hij daar was geweest om te zien of er te helpen viel. Nou en toen zag hij die vader daar zitten met drie van die schuwe vogeltjes. De moeder hadden ze al rechtstreeks naar het ziekenhuis gebracht. Toen hij dat stelletje zag, dacht hij: dat is nu echt iets voor Tera."

"O," is Laura's enige reactie, waarop Tera de neiging heeft de verwarming nog wat hoger aan te zetten. Akelig, dat iemand de temperatuur zo kan doen verkillen.

"En is overigens het hele gezin gered?" vraagt Laura dan toch.

"Ja, gelukkig wel."

"O, dat meisje bij mij is maar alleen overgebleven. Vader en moeder en vijf broertjes verdronken. Het is vreselijk en je weet haast niet wat je met zo'n kind moet aanvangen. Zulke kleintjes, och dat gaat vanzelf, maar zoals bij ons, moeilijk hoor. Ze is vanmiddag gekomen met niets anders aan dan wat geleend goed. Ze had zelfs geen tasje bij zich. Ze waren in hun nachtgoed...."

De bel stoort haar. "Daar heb je ze!"

Tera staat al en Laura ziet, hoe dat verrukte meteen weer over haar komt.

"Vermaak je maar even. Ik zal de mannen wel een seintje geven dat ze opschieten." Daarmee rent ze weg, gooit in het voorbijgaan de deur van de studeerkamer open, roept naar binnen: "Laura zit in haar eentje op jullie te wachten" en vliegt de trap af om haar gasten niet langer dan nodig is in de kou te laten staan.

"Mijn schoonouders," stelt de vader van het drietal boven de beide in het zwart geklede mensen aan haar voor, die aarzelend en haast gebogen door de vreselijke nood van de laatste dagen, op Tera's welkomstgebaar naar binnen gaan, waar Tera hen met al haar spontane liefde en meeleven op hun gemak tracht te stellen.

"Doet u maar gauw uw mantel uit," zegt ze tot de veel oudere vrouw. "Dat is gezellig en het is binnen lekker warm." Ze neemt hen mee naar de kamer, waar naast de verwarming de haard nog extra is gestookt. "Hier mevrouw, u dit stoeltje maar, daar zit mijn eigen moeder ook zo graag in, en u in die grote zetel meneer? Die vindt mijn vader altijd het best. Kijkt u eens, het rokertje staat erbij, maar als u liever een pijp aansteekt: die daar ligt, is nog nieuw, als u wilt mag u hem houden ook, dat zou ik fijn vinden."

Tera ziet, hoe een vreugdeglans komt over de gegroefde gizchten van de mensen, die toch wat onwennig in haar mooie stoelen gaan zitten.

En juist die glans is het, die meer dan tranen misschien zouden hebben gedaan, haar gemoed doet volschieten om het tragisch lot van deze twee representanten van die duizenden verdrevenen. Als het mijn eigen moeder was, denkt ze telkens, als het mijn eigen moeder eens was.

"Gaat het goed in het ziekenhuis?" informeert ze dan, met toch iets gebrokens in haar stem.

"Best." Drie paar dankbare ogen stralen haar tegen en de jonge man vertelt: "Alles is zo goed als het maar kan. De dokter heeft niets bijzonders kunnen ontdekken, waarover we ons ongerust zouden moeten maken. M'n vrouw voelt zich ook uitstekend. Morgen of overmorgen." Met een toch bekommerde lach staart hij in het verschiet.

De oma knikt blij mee en de oude man heeft al een hand uitgestrekt naar de bruine, zacht glanzende pijp, die daar zo liefdevol voor hem is klaargelegd. Voorzichtig opent hij het tabaksdoosje, waar hij met behoedzame, gewende vingers de krullende tabak uitvist. De oude heer zegt, over zijn pijp heen: "Het is een wonder, dat we hier zijn. Allemaal, en gezond en wel." Stevig drukt hij de tabak aan. "Wat is de Here goed voor ons geweest, dat wij niemand hoeven te missen." Weer schudt hij zijn hoofd zacht heen en weer. "Het is een wonder, een groot wonder. En als het met de baby dan ook nog goed komt, daar hadden we in 't geheel niet op durven rekenen."

Dankbaar zien zijn ogen Tera hierbij aan, zo, dat zij het beklemmende gevoel krijgt, of zij óók de hand heeft gehad in al die weldaden.

"Hebben ze u al gauw uit huis kunnen halen?" vraagt ze aan oma. Ze moet dit afreageren!

"Maandagmorgen. Och, het duurde wel lang, maar we hadden geen klagen, want we zaten er droog en we hadden dekens en een matras, waar we om de beurt op konden slapen en m'n man had nog een paar flessen melk mee kunnen nemen en brood en beschuit en de koekjes voor zondag," voegt ze er met een lachje aan toe. "U moet denken, ons huis stond niet ineens onder water, tenminste, wij bemerkten het nog bijtijds, doordat iemand ons wakker kwam maken"

(Wordt vervolgd.)

RES BAARN MISSIONS CONFERENCE 1968

Special Report

The RES Baarn Missions Conference 1968 met at the Missionary Centre in Baarn, the Netherlands, from August 5-9. Dr. Paul G. Schrotenboer, General Secretary of the RES, indicated the historic nature of the conference when he announced that this was the first time since its birth in 1922 of the mission of the church. The theme was "The Christian Message to a Changing World."

Fourty official delegates and a number of observers, representing 23 denominations whose confessions are Calvinistic assembled from 6 continents and 15 countries for a schedule that included nine papers and reports on mission work in Asia and Africa.

The speakers and conferees came to grips with living issues which the church faces in its mission to the 20th century world. "How can the Biblical, historic Christian faith be made significant to the total needs of modern, secularized man?" was the question of concern. Clear answers were not always easy to find.

The honest, soul searching, indepth discussions, both in small groups and plenary sessions, brought to the surface a real unanimity regarding certain aspects of the church's mission.

The church commissioned by Jesus Christ to minister to the world is one church. Whether the church is in Pretoria, South Africa, in Wukari, Nigeria, in Amsterdam, the Netherlands, or in Los Angeles, California, it is one church. The church must make every effort to display this oneness.

The good news from God which the church speaks to modern man must be brought in word and deed. The message of Christ must be authenticated with Christ-like concern for the total needs of man. The church, in the name of Christ, must always respond to the cry of excrusiating pain, the pang of gnawing hunger, the groans of oppressive poverty.

The church, aware of the dangerous risk of being warped by syncretism, must still clothe the Gospel of the Bible in the garments of the culture and life of the people to whom she ministers. Failure will hide the news from God under an unrecognizable shroud.

All were agreed of the need for renewal within the church through the living Word of God if the church is to address herself meaningfully to the secular man.

How to resolve the problems of a right relationship between the older church and newly maturing mission church was not entirely evident. All agreed that paternalism must be avoided. Everything possible must be done to assist the emerging church to experience real independence and identity. The line between the role of the institutional church and the general membership of the church in the mission of the church was not able to be drawn sharply.

There was an awareness at the conference that the problems related to the church's mission over the world were much the same, whether the church is reaching its own community in suburban America or reaching the Indonesian populace, whether the church be in the ghetto of New York or in the bush of Nigeria. After a South African minister spoke about the church in the midst of a growing secularism, a Nigeria pastor exclaimed: "How could he, never having been in Nigeria, describe so accurately the situation we have in our country?"

The evening sessions were devoted to reports on the Reformed mission work carried on in Japan, South Korea, Taiwan, South Africa, Nigeria, Indonesia and Pakistan.

The Baarn Conference was the first of its kind. A second conference will be held during the week prior to the next meeting of the Reformed Ecumenical Synod, either in 1972 or 1973.

The papers of the Conference will be published in the October issue of the International Reformed Bulletin and may be obtained from the RES Secretarit.

(RES NE 8/29/69)

THE STRUGGLES OF A DUTCH IMMIGRANT

by TED REITSMA

(I)

It was in the summer of 1913, when I decided to leave my native country, Holland, to seek my fortune in Canada.

Born in 1894 in the province of Groningen, county of Tenboer, I was only 19 years old when I made this important decision. With $80.00 in my pocket. I went to the city of Groningen and arranged to go as a steerage passenger from Rotterdam to Quebec for the price of $40.00. This left me another $40.00 to carry me in Canada until I found employment.

Little did I know how short this amount would be in a strange country, among a strange people, speaking a language I knew nothing about, where ways of living, working and thinking were entirely different from mine. But, looking back on this trying period, I firmly believe that it was better this way, because then I decided to take things in their stride from day to day. Had I known the difficulties ahead, I am sure now that I would never have left home.

I boarded the ship from Hamburg, Germany. This was not a regular passenger boat, but one pressed into service to cash in on the heavy flow of immigrants from Europe to Canada and the United States.

Berths had been installed in the bottom of the ship, with three tiers of bunks on each side and cots in the center aisles. Now you can picture the crowded condition and the atmosphere in such a hole where over 750 persons had been thrown together.

Stormy seas hit us two days after we had left shore. Everybody on board was seasick. With only eight toilets and washbowls for each side and the floors cleaned only once a day, the air became suffocating and the stench almost unbearable.

I was lucky, I did not get sick. So I was able to spend most of my time on deck, in the fresh air, until we were struck by another storm later that lasted three days.

In the meantime I got to know a German boy. As he could speak some Dutch and I some German, we got along somehow and could exchange our impressions.

We arrived in Halifax 19 days later. There we were herded like a bunch of sheep in a waiting room to get our immigration papers examined, which examination took six long hours.

Then we boarded a train for Quebec, where we were packed like sardines, on wooden benches without a place to sleep or even stretch, to arrive in Levis only 48 hours later. We ferried across the St. Lawrence river and taken to a hotel where space had been prepared for us at the rate of $2.00 per day, complete with bed and board.

The first thing most of us did of course, was to enjoy the comfort of a nice hot bath, even if one had to wait over an hour for his turn.

The next morning, after a good night's rest and a good breakfast, I was anxious to look for employment, leaving behind the first phase of my adventure.

By then I had been left entirely on my own, for my German companion had gone to some relatives or friends of his, who were farming some 20 miles away. For the first time in my life I realized how it is possible to be lost in loneliness in a city full of people, as I did not speak the language and could not be understood by anyone.

In sheer despair, I began to walk and look around. I kept comparing everything with my homeland. Although the scenery was nice, I noticed that it was different from "my own".

But one cannot eat scenery and after a while my stomach brought me back to reality: I set out walking the streets, looking for work only, to realize that even with all the desire in the world, work is still harder to get if you can't make people understand what you are saying.

As there were no agencies of any kind to help in any way, there was nothing to do but try and try again.

This I did during 19 days without any luck.

As my assets were down to 35¢, I had to leave the hotel. I placed my baggage in storage and left the city to try my chances in the country.

I took the road to Ste. Anne de Beaupre. This is a place of pilgrimage, where the Roman Catholics go and pray to obtain favours from Ste. Anne and get cured of various diseases.

Although I stopped at every farmhouse, I found nobody wanting to hire me and when nightfall came around, I stretched on an outside bench and fell asleep, just about exhausted.

I kept this up for two days. The third day I met a Roman Catholic priest, who had also immigrated from Flanders, some years ago and could talk Dutch. He gave me an address in Quebec City where, he said, I could get some assistance.

So I walked back to the City where I arrived at about 4 p.m. As I had had nothing to eat in the past 2½ days, I entered a restaurant and spent my last 35¢ on a cup of coffee and a bun. I must say though that on my errands through the farm roads, I had eaten carrots and apples, picked along the way. Along with coffee and a bun at this restaurant, I found my German friend from the boat and after telling him of my vain efforts to find work, he bought me a good meal, then offered to take me with him a half mile further where he said: "We could get work on the new Railroad Bridge, across the St. Lawrence river."

The foreman was German and talked Dutch. We could understand one another and he hired me, so I started work that very afternoon.

The men were boarding with an elderly French couple, but although we could not understand one another, they welcomed me and treated me as one of their own.

The next day, as the landlord was going downtown, he brought my luggage back with him. For the first time since I had left home, long ago it seemed, I had work, a roof over my head and my very own belongings beside me. I was happy and as I fell asleep, I asked: what more can any one ask for?

The wages were 20¢ an hour, 10 hours a day. The board and room was $20.00 per month.

I felt relieved and settled, sure that now I was embarking on the second phase of my life as an immigrant in Canada.

THE WORLD AROUND US

CHINA ③

The Cultural Revolution and the Army

In 1938 when Mao Tse-tung addressed some political cadres of the Chinese Communist Army he stated: "It has always been our principle that the party must control the gun, and that the gun shall never be allowed to control the party." The developments in China over the past two years, however, have shown that Mao has not been able to keep that axiom and that the tail has began to wag the dog and not visa versa. Since Lin Piao took over the command of the PLF as minister of national defense in September 1959, no effort has been spared to make the army an entirely reliable instrument of party rule over the Chinese mainland. At the time when he took over the Chinese mainland. At the time when he took over control, Lin Piao had a difficult task ahead. The Great Leap forward in 1958 had ended in fiasco and discontent in the army extended to all branches and throughout all ranks. "Counterrevolutionary" trends were documented involving substantial numbers of soldiers and some highly placed officers. Lin Piao and his trusted advisers reformed the General Political Department with a direct chain of command reaching down to the squad-level political commissars.

From 1961 through 1965, succesive indoctrination campaigns were launched with the object of reshaping the PFL into a formidable weapon for the defense of the proletarian dictatorship and socialist construction. By 1964 most observers conceded that the army stood united, and their leaders willing to employ themselves as an instrument for spreading the gospel according to Mao among the people of China and to take an active part in the work of building a "new, socialist China".

There were invisible cracks in the new army foundation, however, and they began to show as soon as the Cultural Revolution gathered momentum. The Chinese Communist Army had integrated quite a few different units which were originally established in different parts of the country under different leaders to fight the national army prior to 1949. Although the process of integration continued throughout the years, there were still "loyalty groups" among senior military leaders. When the difficulties with the Cultural Revolution began, some of the old leaders found themselves unable to agree with Mao, and consequently were pressured out of their positions. But their old military friends could not let this go by indifferently, so they also took sides and before long the army was also splintered into two different factions, although the majority of the commanders sided with Lin Piao. Lin hit hard at any senior commander who disagreed with Mao and himself and managed to keep the army loyal to Mao, albeit this cost the services some very good generals.

By January 1967 the situation had become so desperate that Mao asked Lin Piao to use the army to restore order and to set up some chain of command through which the center could communicate with the outlying provinces. On January 23 a formal five-point order bij the Central Committee of the party, the party's Military Commission, the Central Committee's Cultural Revolution Group, and the cabinet of the PLF, asked the military to support the leftist organization all over China, to break all resistance — if necessary by force — and to do everything to guarantee the "regular functioning" of transport and industrial and agricultural production. Two days later the army newspaper and mouthpiece of Lin Piao, **Chieh-fang-chung-pao,** made the requirement unmistakably clear: "Our PLF must stand firmly on the side of the revolutionaries . . . . In this new situation of the Cultural Revolution, it is impossible for the PLF to restrain themselves anymore . . . . The proletariat's political power, grasped by the people's army with the gun, must be defended by the people's army with the gun, too!"

So, the PFL had been asked, and had accepted to come out openly in arms — not in favour of the whole party, of which it had been a reliable instrument in the past, but in favour of one faction. The six months that followed the order of January 23 showed that not the whole army had turned to Mao yet. In six of the 29 provinces the PLF supported a Maoist seizure of power and in five more provinces the commanders were benevolently neutral towards the leftists, while in nine other provinces they were strictly neutral moving troops against Maoist as well as anti-Maoist organizations. In nine provinces the local military did not support the Maoist drive for power at all.

During the latter part of 1967 and the early part of 1968 it looked as if civil war would erupt in China with no hope of any faction gaining enough power to restore order. It is only because the army did not break down but was gradually becoming completely loyal to Mao and Lin Piao that some order has been restored in this vast land. But the purges in the military have been heavy. As far as we know now, 3 out of 7 vice-ministers of national defense, the director and 2 out of 5 vice-directors of the General Political Department, the chief of general staff and 4 of his 8 deputies, 3 out of 8 vice-commanders of the air force, the first political commissar of the navy, and the commanders of the armoured force, the artillery and the railway corps have been purged, in addition to a whole number of persons in lesser positions.

But the army as a whole has survived and is functioning. Soldiers are supervising the railroads, helping with the harvests, keeping civilian aircraft flying, watching over factory production, giving military training to Red Guards and helping run the schools. Military men are running indoctrination courses for millions of adults, running defence industries, guiding research development programs for nuclear weapons and missiles while simultaneously trying to maintain public order. The army is also charged with keeping supplies flowing to North Vietnam, Laos and the Viet Cong forces in South Vietnam. It is rumoured that there are about 50,000 army men in Vietnam and Laos helping to maintain communications and transport facilities damaged by American bombing. Also, of course, the army is responsible for the defense of the nation and is expected to maintain combat readiness on China's extensive border.

China has, in relation to its population, a relatively small army — a little over three million men. It is obviously a severe strain on the military to fulfill all the duties which they have been ordered to carry out. The commanders are uneasy; many of their predecessors and comrades have been removed from their position, so all those in high positions are nervous and tend to watch the political developments and their superiors much more closely than the enemy beyond the border. The last year or so has thus not reverberated with threats and hostility against the "imperial war mongers". China is too preoccupied with itself right now. Even though the army is in command in China and is the perpetuator of the Cultural Revolution, the conduct of the army is much different than Hitler's forces when they controlled Germany. There may be extensive "battles", with many people injured, but death on massive scale as occurred in Germany does not seem to take place. The Chinese seems basically a peaceful human being. Maybe with time, patience, and much understanding on both sides we could learn to live in peaceful coexistence after all.

J. J. Bout.

CANADEZEN HELPEN BIAFRA

(Canadian Scene) — Bezorgdheid over de situatie in Nigeria en het oostelijke deel Biafra heeft geleid tot een actie door Canadese kerken en liefdadigheidsorganisaties om een werfactie te beginnen voor financiële hulp. Een nationale campagne wordt op het ogenblik voorbereid door de Canadian Catholic Organization for Development and Peace, the Canadian Council of Churches, the Canadian Red Cross Society, the Canadian Save the Children Fund, the Canadian UNICEF Committee en Oxfam of Canada. Men heeft geen bepaald bedrag op het oog, aangezien de behoefte aan voedsel en medicijnen voor de 4.000.000 mensen die uit hun eigen woonplaatsen verdreven zijn, ongelimiteerd is.

Tot 10 september a.s. kunnen giften worden afgegeven of gezonden worden aan alle Canadese banken of aan kantoren van het Rode ruis. Cheques moeten worden uitgemaakt aan het "Nigeria/Biafra Relief Fund of Canada". De ontvangst wordt bevestigd met een ontvangstbewijs dat gebruikt kan worden voor belastingaftrek.

WOMEN'S ACTION FOR A.A.C.S.

WILL HOLD ITS ANNUAL MEETING ON

SATURDAY, SEPTEMBER 14, 1968, at 10 A.M.

in the SECOND CHR. REF. CHURCH OF TORONTO, ALBION ROAD, WESTON, ONT.

Speaker: REV. M. DE VRIES of Rehoboth C.R.C., Toronto.

Topic: "WHAT ARE YOU WORKING FOR?"

INVITED ARE ALL LADIES, YOUNG AND OLD, WHO ARE INTERESTED IN DOING THEIR PART FOR CHRISTIAN EDUCATION.

Cost: $1.25 if you come for dinner, otherwise a contribution is asked to a silver collection.

SHARE AN ENJOYABLE DAY WITH US AND SEND YOUR DINNER REQUESTS TO MRS. HEEMSBERGEN, 57 SHENDALE DR., REXDALE, ONT.

Sunday School Teachers' Convention

"Are We Good Teachers?"

What a beautiful summer morning it was when the Sunday School Teachers of the Ontario Sunday School Teachers' Federation made their way from near and far to Brantford. This was the church chosen to host the Eleventh Annual Sunday School Convention. After many months of preparation, July 13, 1968 finally was here, the Convention, a highlight in the Sunday School Teacher's year.

Registration was held at the Church Hall on Patterson Avenue. Here teachers met other teachers whom they had not seen since the last convention and drank a welcome cup of coffee. At quarter to ten, the official opening of the Convention took place and the theme song "I Love to Tell the Story" was sung. The theme, which had been chosen for the day, was "Are We Good Teachers?" Then everyone went to the park where the morning and afternoon sessions were to be held. The morning session was opened by the President of the Sunday School Teachers' Federation, Mr. J. Schaafsma from Lindsay, Ontario. "Lord, Speak to Me, that I may Speak" verses 1 and 3 echoed over the park as our opening hymn, after which Mr. Schaafsma asked God for His blessing for the day.

The speaker at this session was Mr. H. Hoekstra, who is an Evangelist serving presently in Sparta, Michigan. The topic: "How to be a Good Sunday School Teacher". This was, of course, a topic very near and dear to our hearts. How often don't we feel that we are not accomplishing anything, that the children learn nothing while under our care. To be a really good teacher was important to us all and we listened very attentively. Mr. Hoekstra worked out his topic under several headings.

(1) **How can you measure a good teacher.** The best way to measure a good teacher is by his or her faith in God. Without faith in our own hearts, we cannot hope to teach children the ways of sin and salvation through our Lord Jesus Christ. Also, a good teacher must realize what a privilege it is to be able to teach the children; we must be able to communicate with them, to bring the story in such a way that all the children in the class can grasp the meaning of it for themselves. A good teacher must be a leader, to lead people to God and he must always aim to produce glory to God in whatever he does.

(2) **What does God command of You as a Teacher?** In order to teach the children given to their care, God commands good teachers to have faith, humility, a prayerful spirit, a studious nature, sincerity, and no shame of the Gospel. II Timothy 1 verse 12, teaches us "But I am not ashamed of it (the Gospel), for I know whom I have trusted, and I am sure that He is able to keep safe until that Day, what he has entrusted to me."

(3) **A child has a right to expect something from us. What do they expect?**

— That the teacher be well informed on Bible truths and on God's wisdom.

— That the teacher be informed and up-to-date on the methods of communication and on the use of visual aids.

— That the teacher be observant on the world around him and know what is going on in the world today.

— convince the children that you are sincere and in earnest. They know when you aren't.

— the children have a right to the teacher's love, kindness and tenderness.

— that the teacher be upright in character, a good steward of his time, money and talents.

— that the teacher is cheerful and happy in class.

— that the teacher can convince the parents also of his sincerity and so gain the support of the entire congregation.

— that the teacher be truthful in his story-telling at all times.

— that the teacher live in the realization that Christ is coming back and that the teacher convince the children of this.

Above all, God commands us and the children expect from us to bring the Word of God sincerely and truthfully.

After Mr. Hoekstra completed his speech, a short, general discussion, in which several people participated, was held. The morning session was then closed in prayer by Mr. Schaafsma, who asked for a blessing on our food at the same time.

We had our lunch right in the park, served by the Booster Club of The Brantford Christian School. Sandwiches, cookies, fruit, cold drinks and coffee were consumed in large numbers while teachers gathered in groups to discuss the morning session and Sunday School Teaching in general. After lunch, we resumed the meeting with a sing-song led by Mr. Jack Rupke, Treasurer of the Federation. We then separated into three groups for sectional meetings with Mr. Hoekstra, Mr. W. Willink, Evangelist serving in Milgrove, Michigan, and Mr. C. Radder, Superintendent of the Sunday School in Kitchener, Ontario.

Mr. Hoekstra led a sectional on the topic "Prayerful Preparation for Teaching the Bible Lesson". He pointed out several important factors teachers should remember while preparing for the lesson. A good prayer life is essential for good teaching. There is great power in prayer. First of all we should pray for ourselves, asking for enlightenment, the power of the Holy Spirit, and that we may be of use to God in His Kingdom. We should also ask others to pray with us, and for us. We should also pray for the recipients of our teaching, the children. Pray for opened hearts and a listening ear, that the Word of God may fall into fertile soil, and be put to good use. Mr. Hoekstra summed up the session with the words "Work as though all depends on your effort, and pray as though all depends on God."

Mr. Willink had the topic "Proper Lesson Presentation for Spiritual Results". Mr. Willink pointed out that a good teacher should sense the importance of the minstry of teaching. This is the New Testament Church's obligation. The teacher should know his material well, and must adapt his teaching to the age level of the children he teaches. The age of the class makes a complete difference in the method of the story presentation and its discussion and application.

Mr. Radder (who had to fill in for Rev. VanKatwyk at the last minute) handled the topic: "Participating in Sunday School Teachers' Meetings". At this time, the items used to make up a Sunday School Teachers' Meeting were discussed. Mr. Radder said the lesson discussion at these meetings was very important. Also, the Teachers' Meeting is the place at which to discuss such questions as discipline problems in class, the recruiting of new teachers, training programs for the teachers, and material selection. Above all, the Sunday School Teachers' Meeting brings the teachers together in Bible Study and prayer, and helps the teachers to work together as a team.

After our three sectional meetings were finished, a short general discussion was held in which all teachers present participated well. We then had a short break in which to refresh ourselves with a cold drink, and a small walk to stretch our legs.

Christian Reformed Church, Brantford.

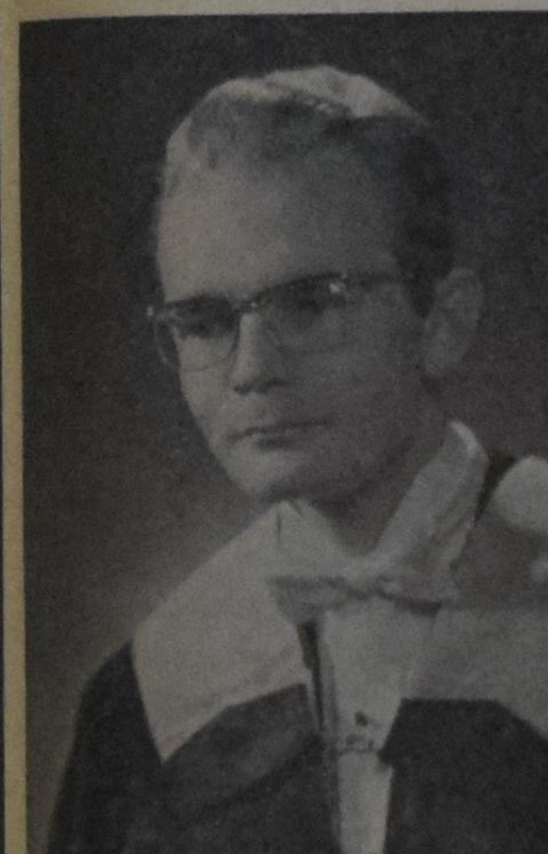
The Business Session of the Convention was then held. The roll call was taken by the Secretary, Mrs. Frances Alkema, and showed 30 Sunday Schools represented. After this, the minutes of Last year's business session, held on September 2, 1967 in Dundas, were read and approved. Mr. Jack Rupke then read the Treasurer's Report. This showed that the balance in 1967 was $31.48. The receipts for the past year were $647.53, while the disbursements were $616.92. This left us with a balance in 1968 of $30.61. The auditors reported that they had checked the Treasurer's Books and found them all in order. After this, nominations for a new secretary for the Federation were called for. Nominated were Mrs. Ellens, from the Springdale Sunday School, Mrs. Vandergaast from the Bowmanville Sunday School, and Mrs. Struik from the Kitchener Sunday School. Mrs. Struik was elected for a three-year term, and she accepted the position. The host selected for next year's Sunday School Convention was Kitchener. So, fhe business part was finished and the afternoon session was closed with prayer.

The banquet had been arranged for us bu the Brantford Christian School Booster Club, and was served in the Church Hall. I am sure that everyone enjoyed the good food and fellowship we had at this time, and the bowls and plates were soon empty.

Rev. R. Praamsma of Brantford topped the day with an Inspirational Address given to us in the Church. He spoke on the topic: "The Sunday School Teacher's Challenge." Again, it was pointed out that first and foremost, the Sunday School Teacher must be a Christian himself. Rev. Praamsma used as a guideline for this topic Matthew 18, where Christ says that if we should harm one of these little ones, it were better for us that a millstone be hung about our necks and we be cast into the sea. He closed his speech with the statement that Sunday School can and will be blessed if we are dedicated servants of the Lord. We are in charge of the church of tomorrow, the little sheep.

For the secretary,

Nellie Alkema.

At the Spring convocation exercises of the University of Ottawa, the degree of Doctor of Medicne was conferred upon Henry R. Boer, son of Dr. and Mrs. R. Boer of Klazinaveen, the Netheralnds.

Dr. Boer received his B.A. degree at the McMaster University of Hamilton, Ont. He is now an intern at Vancouver General Hospital.

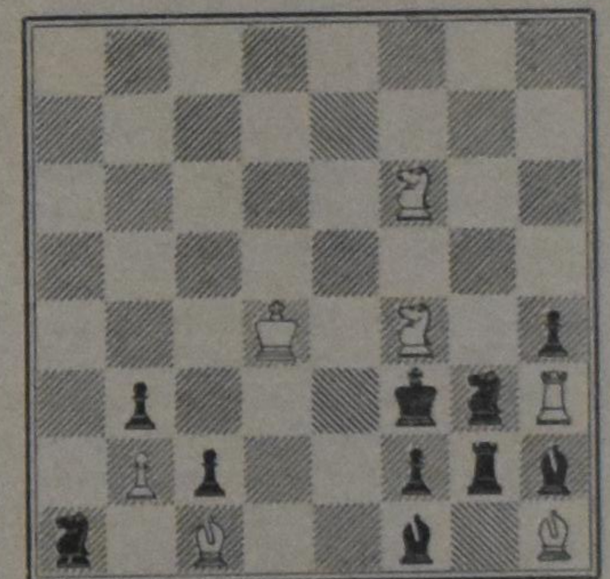
Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SAMUEL LOYD'S MATE IN FOURTEEN MOVES

Published on Aug. 23, 1856

Black: 10 pieces

White: 7 pieces

White to play and mate in 14 moves.

Let us have a thorough look at this peculiar problem. Only one of the black pieces may play: the Bishop at KR7 may move to KN8 and back, but all the other pieces are completely bound in place. On the other hand, white is in the same position: only the King can play. If the King could take the black Pawn at KR5, mate could follow by RxN if the black Bishop at that moment would stand at KN8.

The King must travel with extreme care because of the black Bishop at KB8. If that Bishop might check the white King somewhere, the black Pawn at KB7 would become a Queen and white would be lost. So, the King should use the black squares only. But in whichever way he may do this, he will never arrive at KR4 on time. When his majesty takes the black Pawn, the Bishop stands at KN8 and when the Rook has to mate the King, the Bishop is just back at KR7 to prevent that.

The secret of this problem is the loss or win of a tempo: the King has to go via QR8, the only white field where he cannot receive a check by the black Bishop of KB8. I give the white moves only: 1. K-B5, 2. K-N6, 3.K-R7, 4. K-R8!!, 5. K-N8, 6. K-B7, 7. K-Q8, 8. K-K7, 9. K-B8, 10. K-N7, 11. K-R6, 12. K-N5, 13. KxP, 14. RxN mate.

Dutch

1. Kc5, Lg1; 2. Kb6, Lh2; 3. Ka7, Lg1; 4. Ka8, Lh2; 5. Kb8, Lg1; 6. Kc7, Lh2; 7. Kd8, Lg1; 8. Ke7, Lh2; 9. Kf8, Lg1; 10. Kg7, Lh2; 11. Kh6, Lg1; 12. Kg5, Lh2; 13. Kh4:, Lg1; 14. Tg3: mat.

THE HISTORY OF THE NETHERLANDS

BY D. J. VAN DIJK

25. *World War II and the German Occupation*

The Second World War made an indelible impression on the Dutch population, mainly due of course to the Nazi occupation. So a sober survey of this period, the most gruesome of the entire Netherlands history, is fully justified at this juncture. After having officially and emphatically assured the Netherlands that her neutrality would be respected, the Germans invaded the country in the early morning hours of May 10, 1940. Their aircraft attacked Dutch airfields, military barracks and hangars, and in this way they eliminated the small Dutch airforce at one stroke. Paratroopers were dropped over The Hague, with the order to capture the Dutch Royal Family and the government. German tanks crossed to Dutch frontiers. Only four hours after the invasion began, the German envoy submitted an ultimatum to the Dutch government, containing the completely unfounded accusation that it had consented to an Anglo-French attack on the German Ruhr area via Belgium and the South of Holland.

For four gruelling days the Dutch forces resisted the attackers whose airforce lost 600 planes during that time. Although the majority of the German paratroopers were killed or taken prisoner, they managed to panic the Dutch citizens and soldiers who were not at all familiar with modern warfare. The Dutch blew up the bridges across the big rivers, but the largest and most important one remained intact. That was the bridge across the Moerdijk estuary, which opened up access to Rotterdam. The German tanks that had penetrated the South of the country across the River Meuse, raced over that bridge to Holland's largest port city. A terrible bombing of Rotterdam, which burned down the entire centre of the city, plus the threat that other Dutch towns would suffer the same fate, did the rest. The Netherlands capitulated on 14 May. But the government, headed by Queen Wilhelmina, who had fled to Britain, continued to fight!

The capitulation caused prostration, as the Dutch people felt humiliated. To be defeated in just four days seemed to be utterly embarrassing. The flight of the Queen and the government was felt as a let-down. In the night following the capitulation many prominent Dutchmen, including several outstanding Jews, committed suicide. The occupation authorities were faced with an atmosphere of utter discomfort, though initially they acted in a most friendly way. At the special order of Hitler, the whole Dutch army that had been taken prisoner was released. The German Reichskommissar Dr. Seyss-Inquart, the notorious Austrian traitor, declared when he assumed office here, that he hadn't come to force a new ideology on the Dutch and he didn't respond much to the loud cheers of the Dutch nazi-leader Mussert either, all of which rather set the Dutch minds at ease. However, this obvious display of amiability did not match the sad fact of the unwarranted German invasion.

But in the fall of 1940 the German occupying forces showed their real face. when the first measures against the Jewish Dutchmen were taken, who were fired from official jobs. This immediately called for resistance, first of all from the students of Leiden University. They went on strike. At first sight this seemed rather foolish, but the significance lay in the demonstrative nature of the action. It was clearly shown that the German violation of the Dutch constitution was not accepted since that constitution doesn't mention anything about Jews; all citizens are equal. But the Nazis persisted in their antisemitic attitude; they also abolished the Dutch political parties, radio and trade organizations. Newspapers were controlled by Dutch nazis who showed up as traitors. Their uniformed co-l leagues started terrorizing people in the streets, especially Jews whose shops were also looted. When the younger Jewish set offered resistance, the German police organized raids, arrested hundreds of them, maltreated them terribly and sent them to destruction camps. The Amsterdam population reacted with a collective strike. The German authorities were baffled as well as irritated. This had never happened before! Striking over a mere few hundred maltreated Jews? Preposterous! And with terrible repercussions the strike was broken. The occupier's initial smile had vanished; now it was pull devil, pull baker!

Meanwhile the Germans had started looting the country. All food-supplies disappeared to Germany. Factories were compelled to produce for German warfare and Dutch workers were transported to German to be exploited there. Gradually the Nazis got to work on their scheme which they called "Final solution of the Jewish problem". They carried off Dutch Jews, 150,000 of whom were killed by them in concentration camps or the gas chambers. And again the Dutch resistance movement, in sympathy and solidarity with their fellow countrymen in distress, surged up. The illegal press, originally begun right after the capitulation with hand-written pamphlets and later with mimeographed sheets, supplied correct news items about war proceedings and opposed the German terrorist measures. It was remarkable how varied this press was; it combined all social, political and religious trends. And never have newspapers been read with more attention than at that time; nor has there ever been a greater feeling of solidarity than during the occupation.

For the Jews and all the other Dutch people who had to go into hiding because they refused to work for the enemy, false identity papers had to be manufactured, food ration cards had to be procured, and in this way the underground counterfeit centres came into existence. In them really decent Netherlanders skilfully made false papers. In the strong-arm units good patriots co-operated to organize raids on food distribution offices. Ultimately hundreds of thousands of Dutchmen had to hide from the nazis, and so the resistance movement kept on expanding. It is this movement which saved the face of the Dutch people. But illegal activities require infinite caution. The Dutch had to cope with the utterly unscrupulous and dangerous German State Police. More than 90,000 non-Jewish Dutchmen lost their lives, either in torture-camps or in front of the trigger-happy firing-squads. Still others died at sea, where the Dutch merchant navy continued to operate in the service of the Allies, wth all the dangers involved.

The then Netherlands East Indies also got involved in the war. After strong and heroic resistance from the Dutch airforce and fleet, the country was occupied by the Japanese. There, too, tens of thousands of Dutch men and women suffered considerably, many of them dying in concentration camps.

The last year of the war was the worst for the Netherlands. The Allied forces were stopped south of the big rivers, and the northern part of the country, with liberty in sight, remained occupied territory. But there was no fuel, no food, no electricity, and in the once so prosperous land starving people (mainly women and children) trekked to the farm areas to beg something to eat. For the German press gangs sent most of the men to slavery in the East. When the Nazis realized their defeat, they destroyed even more. The harbour works of Amsterdam and Rotterdam were thoroughly demolished. War activities turned large Dutch regions into rubble. So the country's liberation on that unforgettable 5th of May 1945, didn't come one hour too soon. Consequently, the joy with which it was greeted was enormous.

The war in the East Indies ended in August of that same year, but the Dutch never returned there in their old capacity. Indonesia proclaimed its own republic, which after some military conflicts with the Netherlands obtained a transfer of sovereignty in 1949. In August 1954, Indonesia decided to leave the Union with the Netherlands and to continue completely on her own.

On the European front, Holland picked up fairly quickly, economically speaking, with the support of Marshall Aid. The country prospers again and is a true member of NATO as well as of Benelux and the European Economic Community, and naturally also of the United Nations Organization. And this is where we end our survey of Dutch national history.

(Radio Nederland)

DE ONTWERPERS VAN HET WASCANA PLAN VAN REGINA zijn Minoru Yamasaki uit Detroit (links) en Thomas Church uit San Francisco. Toen zij in 1962 hun honderd jaren plan voorlegden zagen zij in gedachten een groene oase temidden van de kale vlakten van het centrale gedeelte van Canada. Geheel doorgevoerd zal het Regina maken tot een van de prachtigste steden van Noord Amerika en van de gehele wereld. Dit centrum wordt gezamenlijk gefinancierd en bestuurd door de provinciale en stadsbesturen en door de Universiteit van Saskatchewan. Een groot aantal zeer uiteenlopende activiteiten en ontspanningsmogelijkheden zijn er in geprojecteerd en wanneer naar men hoopt in 1982 het culturele en parkgedeelte voltooid zal zijn, zal men er rust zowel als plezier en ontspanning kunnen vinden. — Financial Post.

DE INDIAANSE SCHILDER EN SCHRIJVER *Jackson Beardy*

(Canadian Scene) — De Indiaanse kunstenaar Jackson Beardy, een afstammeling van de Cree Indianen, heeft een serie schilderwerken voltooid, waarin hij de verhalen en legenden van de Cree en Saulteaux Indianen uit het noordwesten van Manitoba heeft uitgebeeld.

Onder contract met de Indian Affairs and Northern Development heeft hij een jaar lang de afgelegen en geïsoleerde reservaten afgereisd, waar hij de oude verhalen op een geluidsband verzamelde. Hoofdzakelijk de oudere mensen hadden zijn belangstelling; sommigen waren zelfs over de 100 jaar, en door zijn uitgebreide kennis van de drie dialecten van deze mensen had hij geen moeite om de verhalen te verstaan.

De heer Beardy, die thans in zijn twintiger jaren is, is geboren op het Island Lake Reserve in het noordwesten van Manitoba. Zijn eerste schooljaren bracht hij in Portage la Prairie door, waarna hij naar Winnipeg verhuisde. De meeste andere leden van het gezin zijn in Island Lake gebleven, waar zijn vader visser en pelsjager is. Reeds vroeg in zijn jeugd is hij met schilderen begonnen en ook de instandhouding van de oude cultuur van zijn volk heeft altijd zijn grootste belangstelling gehad. Door het volgen van een cursus in kunstnijverheid van een jaar aan de Technical Vocational in Winnipeg kreeg hij een baan als reclametekenaar. Zijn zwerversnatuur en het verlangen naar onafhankelijkheid deden hem echter naar zijn eigen traditionele schildersstijl terugkeren. Zijn meeste schilderijen hebben het leven der Indianen, hun legenden, geschiedenis, natuurwetten en godsdienstige overtuigingen tot onderwerp.

Zijn verzameling verhalen en schilderijen zullen in een boek worden bijeengebracht. De heer Beardy hoopt echter dat ze hiertoe zo min mogelijk zullen worden veranderd, omdat deze verhalen door de vertaling in het Engels toch al een deel van hun oorspronkelijke betekenis hebben verloren. Hij is er van overtuigd dat alleen Indianen deze volksverhalen op de juiste wijze kunnen vertalen, omdat anderen ze niet volkomen begrijpen en de werkelijke betekenis daardoor verloren gaat.

— The Indian News

• AKTUELE FEITEN •

Blank en zwart in de Ver.St.

PER 100 BLANKEN	PER 100 NEGERS
..vallen er 28 in de hogere inkomensgroepen.	..vallen er 9 in de hogere inkomensgroepen.
..vallen er 45 in de lagere inkomensgroepen.	..vallen er 68 in de lagere inkomensgroepen.
..zijn er 3 werkloos.	..zijn er 7 werkloos
..is er 0,1 analfabeet	..zijn er 6 analfabeet

CPD

A Community Concern

BY HUGH COOK

What is a fact? How should I read my Bible? Around these two questions revolved the tenth annual AACS Conference held in Bolton, Ont. from Aug. 2 - 5.

This Conference was the best-attended ever. More than 250 (100 more than expected) students from Ontario, Michigan, Illinois, Iowa, Indiana, and Pennsylvania availed themselves of the opportunity to listen to two Christian scholars give a series of five lectures.

Dr. Hendrik Hart of the AACS Institute in Toronto and Dr. Arnold DeGraaff of Trinity Christian College (Chicago) spoke respectively on "Facts, Truth, and Knowledge," and "How to Read Scripture."

Although it would be presumptuous to attempt to summarize the five lectures in this report, perhaps one or two of the main concepts could be conveyed.

Dr. Hart's three lectures dealt with the place facts ought to hold in a Christian science. All too often in secular North American universities, Dr. Hart said, facts are seen as a body of objective truth attainable to anyone who properly exercises his reason. In actuality,

Dr. Hendrik Hart

however, a fact by itself is meaningless. Facts must be reliable, relevant, and credulous. Only when they are placed in a larger framework do facts begin to take on meaning. And since the Christian is the only one who can properly place created reality in Christian philosophical perspective, Hart said, it becomes possible to construct a Christian science, a Christian mathematics, or a Christian biology, even though the ramifications of this idea need to be further explored.

Dr. De Graaff's two lectures conveyed his ideas on how the Christian ought to read Scripture. The Bible must be read as the account of God's acts, said De Graaff. Scripture talks of other gods "existing," but Jahweh is a jealous God, hating competition for his people's allegiance. The thought "Who is like you, O God?" is prevalent throughout the Old Testament. In other words, all pseudo-gods are shown to be false (e.g., Elijah on Mount Carmel). It is time, said De Graaff, that Christians got away from seeing the Bible as either a system of propositional truth or as a collection of moral preachments. Middle class Anglo-Saxon Christians have tended to fall prey especially to the latter, said De Graaff. Taking examples from a Sunday school manual, he showed it to be full of handy moral recipes: e.g., "God rewards those who work hard" in relation to the story of Joseph and Potiphar's wife. In other words, the full gospel message is often reduced to a moral sermonette. It is time, said De Graaff, that we begin to read the Bible in its central religious character, understanding what demands it makes for the whole man. He admitted it would be difficult to instill this in young children, but he said a start must be made. At the moment he is himself working on a booklet for the Christian schools.

The keynote speaker at the Conference was Dr. H. Evan Runner of Calvin College, who by now is a permanent fixture, being the only one who has attended all Conferences since their inception. In his usual inspiring manner, Dr. Runner called for the need of a reformation in North American culture if modern man is to find meaning in life. When asked by a conferee why more devotional periods were not held at the Conference, Dr. Runner replied that the whole aim of the Conference was to bend our knees to Jehovah God, also in our thought life, making the whole Conference one devotional period.

And in this he was right. For the deep Biblical perspective of the lectures was evident to all conferees. Here were two scholars sincerely probing the world of learning in the light of God's Word. The lectures were difficult sometimes, but always rewarding. The large numbers of conferees at times hindered effective discussion, but all benefited from the experience.

Not all the work was done at the lectures, either. Students gathered informally, took walks together, and held impromptu discussions under apple trees. Students of classical languages, of philosophy, of science, of theology were seen together discussing their mutual problems, trying to come to grips with the meaning of their faith for their studies.

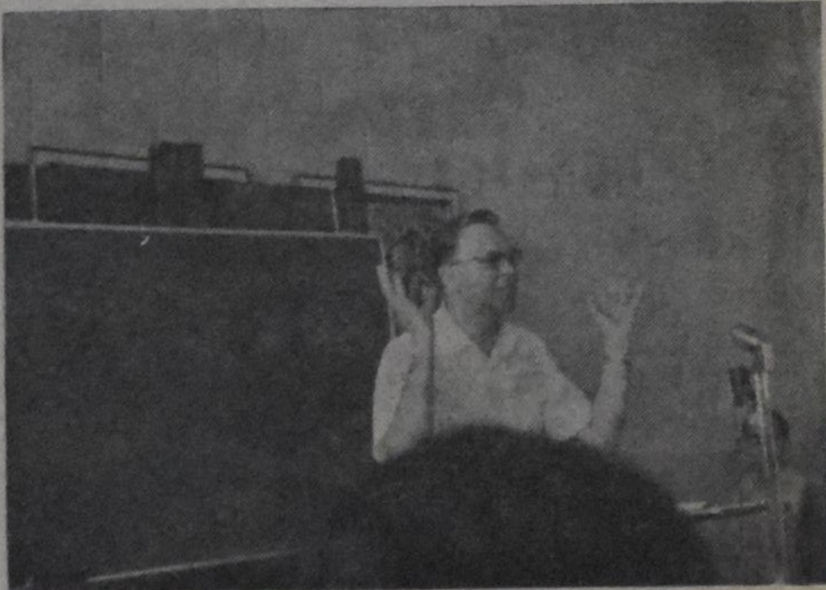
But relaxation was there, too. Intellectual fatigue was dissipated by rousing games of volleyball and soccer and by sheer lazying in the sun. Singsongs were held. Old friends separated by distance and time enjoyed each other's company. A daily Conference newspaper kept conferees informed about happenings they missed. The Federation of Christian University Societies held an excellent reading of W. H. Auden's Christmas Oratoria *For The Time Being*. Their radio station also provided laughs. No Conference is complete without a campfire, and for the tenters it became a nightly event, fighting off mosquitoes all the way.

Although it entailed difficulties, the Conference's large enrollment was very encouraging, for it indicated that an increasing number of reformed and evangelical students (the latter were there in good numbers too) is beginning to see the need for Biblical scholarship. Some students travelled as much as 700 miles to attend the Conference! Large delegations came from Calvin College, Trinity Christian College, and Dordt College, not to mention from universities all over Ontario. Probably the largest influx was the number of American students.

All the conferees sensed the importance of the AACS movement and its attempt to revive reformational perspectives in learning. As a result, serious dedication in trying to formulate a Christian body of thought was very evident at the Conference. Lecturers and conferees alike were fully aware of the life and death matter of coming to a Christian understanding of and solution to the problems confronting the Christian student in a secular society.

And so the first ten years of Conferences have passed, years which saw mushrooming activity. Where previously only one Conference was held, B.C. and Alberta now also have theirs.

But there is also another development, a very gratifying one. If one were to look over the list of previous Conference lecturers, the number of overseas lecturers would immediately be apparent — Van Riessen, Duyvenee de Wit, Zuidema, Vander Hoeven, etc. In other words, the first Conferences understandably had to "import" lecturers. Recent Conferences, however, have been characterized by North-American "second-generation" lecturers, men such as Hart, De Graaff, Seerveld, Vander Laan, etc. Both Dr. Hart and Dr. De Graaff, for instance, graduated from Calvin College. So did Drs. Zylstra and Olthuis, soon to join the AACS staff. All these men have developed and gained their impetus partly from the AACS Conferences. In short, they are the first fruits of the reformational movement in learning. And when one sees first fruits, one faces the future with confidence and hope, with expectancy.

Dr. Arnold De Graaff

All of which means to say that the importance of these Conferences canont be underestimated, for hopefully they will contribute to the formation of a truly Christian mind, of a body of genuinely Christian thought.

The students attending this Conference experienced the working towards that. They, too, are the implications of Scripture for their courses of study, to the end that they may be transformed by the renewing of their minds in subjection to the Word.

And if the Canadian Christian community is asking, "Well, that's alright for the students, but what's in it for me?" it can only be said that these Conferences serve to the building up of the *whole* Body of Christ. We're all in it together, students and non-students alike. Parents too will gain immense benefits from these Conferences. Teachers in Christian schools, for instance, have gained a totally new perspective by attending these Conferences, and any new perspective gained by a teacher will automatically be passed on to the students parents have entrusted to him.

Christian doctors, Christian journalists, Christian artists and poets, all are needed to serve the Body of Christ. Christian psychiatrists, too, are sorely needed. Hopefully, the Conferences help to mold these people. For that reason, the AACS must not be seen merely as a student-oriented organization, one to support only once Christian schools are established. The two are beautifully intertwined. They need each other. For that reason, the AACS is a community concern, needing the prayers and support of the *entire* Christian community.

Conferees enjoy outdoor lecture

Medical Advise

THE SHINY THREE LEAFED PLANT WITH THE BRIGHT BERRIES

Countless people suffer from poison ivy. Itchiness, redness, and blisters on exposed parts of the body tell the story. The patient himself has no trouble with the diagnosis. His major problem is how to get relief. In the stem, leaves, roots and fruit of poison ivy, antigens are present. They are the ones that cause the trouble. A sensitive person who comes in contact with these antigens will promptly develop a reaction. The antigens can be transported on clothing, dog hair, cat hair and the like. In other words, it is not necessary to have contact with the plant itself in order to develop a rash. A husband who works out in the field may bring the offending agent at home. The wife who has not been outside all day may develop the reaction. At first the reaction may only develop on one part of the body. It can be transferred to another part, however, if the antigen is present on the hands. It is impossible to transfer the disease by simple touching of the rash or blister fluid. Without transfer of the antigen a similar reaction on another part of the body or even a generalized reaction is however possible. This is the so-called id reaction. The main question concerning us is of course: what can be done? How can we prevent a reaction or at least get some relief?

The very best prophylaxis is avoidance. But this is not always possible. Immediate washing with soap and water is highly recommendable, but for most people this presents a problem. As a rule they are out in the field and home is more than 5 minutes away. Let us presume contact has taken place and reaction develops. Even in this case I would still recommend washing with soap and water; as a matter of fact, do this repeatedly. Put on clean clothes, put the dirty one in the washing machine. They should be washed thoroughly. Relief from the itch may be obtained with such soothing lotions as calamine, with or without camphor or menthol. Cool wet compresses or Burrow solution 1:20 may help. If the reaction is more severe potassium permanganate tablets dissolved in water may be tried. This last solution may stain the skin brown, but that will disappear gradually with the use of soap and lemon juice. Some people develop such a severe reaction that all these local remedies don't make a bit of difference. The doctor may have to put these victims on steroid medication. In extreme cases, even this treatment fails and the patient has to be admitted to the hospital. Here a needle can be put into one of his blood vessels and medication administered this way.

All this can be due to a shiny three leafed plant with red berries. AVOID it at all costs.

The idea that I grow holy as I go on is foreign to the New Testament. There must have been a place where I was identified with the death of Jesus: "I have been crucified with Christ . . ." That is the meaning of sanctification. Then I grow IN holiness.

— Oswald Chambers

McGill Offers Complete Degree Programme in Common Law

(Canadian Scene) — This fall McGill University, Montreal, will offer a complete programme of Common Law studies leading to the degree of Bachelor of Laws (LL.B.), and thus become the only Canadian university with courses of study in the country's two legal systems in a single law school. According to Dean Maxwell Cohen, the programme, which will provide a basis for developing the first "truly general Canadian lawyer" competent in both Civic and Common Law and capable of practising in all parts of Canada, recognizes the fact that due to its situation in Quebec "the Faculty can become a significant centre for the study of comparative law." He also notes that "this is an era of law reform." Various legal systems are looking to those of other countries for ideas that might solve their problems. This has made it very interesting to watch "mixed jurisdictions" such as Quebec. Because of McGill's situation in Quebec, it has enormous potential for the development of integrated Civil and Common Law Study.

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Hoist
5. Maw
9. Girl's name
10. Comes up
12. Fruit of the oak
13. Urge forward
14. Longing
15. Two: Sp.
17. Firmament
18. Army unit
20. Purify
23. Detest
27. Faultily
28. Female fox
29. Search for
30. Protect
31. Sir Walter
33. Bottle top
36. Mature
37. Subside
40. Archaic exclamation
42. Musical performance
44. Rascal
45. Prize
46. Tare
47. Headland

DOWN
1. Shoestring
2. Metal
3. Coniferous tree
4. Sinews
5. Brittle
6. Edge
7. Vipers
8. Hebdomad
9. Possible
11. Cunning
16. Metal
18. Chests
19. Change position
20. Part of a cheer
21. Ostrich-like bird
22. Paddle-like process
24. Hewing tool
25. Number
26. Finis
28. Experienced
30. Family pet
32. Formed into a hard mass
33. Vehicle
34. Below: naut.
35. Senate errand-boy
37. Namesakes of a Gabor
38. Prickly envelopes of fruit
39. Foundation
41. Hint
43. Female sheep

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

VAN ANDERE DRUKPERSEN

De moeilijkheden bij de Radiogemeente Bloemendaal

Ds G. Toornvliet, gereformeerd predikant te Bloemendaal, die met de particuliere synode van Noord-Holland in conflict is gekomen over zijn arbeid bij de radiogemeente Bloemendaal, zal op alle insinuaties en valse beschuldigingen aan zijn adres ingaan in een verweerschrift, dat zal worden toegezonden aan alle gereformeerde kerkeraden in Noord-Holland. Dit heeft ds Toornvliet meegedeeld in het eerste nummer van Contact met de radiogemeente, een blad dat uitgaat van de Stichting Een woord voor de wereld.

In dit blad heeft ds Toornvliet vooruitlopend op zijn verweerschrift uiteengezet hoezeer er naar zijn mening een gordijn van mist en onwaarheid is gelegd. Hij verzet zich met name tegen de handelwijze van drs C. P. T. Rijper, predikant van de kerk van Diemen-Watergraafsmeer-Bijlmer. Deze zou een stroom van laster over ds Toornvliet hebben uitgestort. In het blad Kerk zonder grenzen zou ds Rijper nu verder weven aan het web van onwaarheden, waarin men ds Toornvliet tracht te vangen. Ds Toornvliet beschouwt het aanbod van de kerkeraad van Amsterdam-Zuid om in het conflict te bemiddelen als een lichtpunt in de hopeloze situatie. Vrienden van ds Toornvliet hebben geld ingezameld om hem een nieuwe auto te geven. Het bedrag was zo spoedig bijeen dat niet iedereen die dat wilde mee kon doen. Ds Toornvliet deelt mee dat hij achter het stuur heeft zitten zingen: We shall overcome some day.

Daarop heeft de Hervormde emeritus-predikant dr J. J. Buskes te Amsterdam kritiek uitgeoefend. In de rubriek Terzijde in het blad In de Waagschaal schrijft hij dat hij van een principiële tegenstelling tussen ds Toornvliet en de Gereformeerde Kerken niets heeft kunnen ontdekken. Maar zelfs als zo'n tegenstelling er wel zou zijn, dan nog valt het naar zijn mening te betreuren dat de volgelingen van ds Toornvliet die verabsaluteren. Ds Buskes herinnert aan wat een aanhanger van ds Toornvliet omstreeks Goede Vrijdag schreef, namelijk dat hetgeen Jezus eens werd aangedaan, nu aan een van Zijn dienstknechten, ds Toornvliet, werd aangedaan.

In het tweede nummer van Contact met de radiogemeente wordt medegedeeld dat behalve de kerkeraad van Amsterdam-Zuid ook die van IJmuiden heeft aangeboden te bemiddelen. Deze kerkeraad heeft twee leden aangewezen die daarbij hun diensten zouden kunnen verlenen. Ds Toornvliet heeft de kerkeraad van Amsterdam-Zuid medegedeeld dat hij dankbaar is voor diens initiatief en graag alles wil doen om de poging te doen slagen. Ook de stichting Een woord voor de wereld heeft het besluit van Amsterdam-Zuid met vreugde begroet. De stichting verwerpt de beschuldiging dat zij een radiogemeente los van elke kerk zou willen. Daarom is er ook geen nieuwe kerk of groep gevormd. Het is voor de kerk van het grootste belang dat zij de radiogemeente niet afstoot, maar blijft vasthouden.

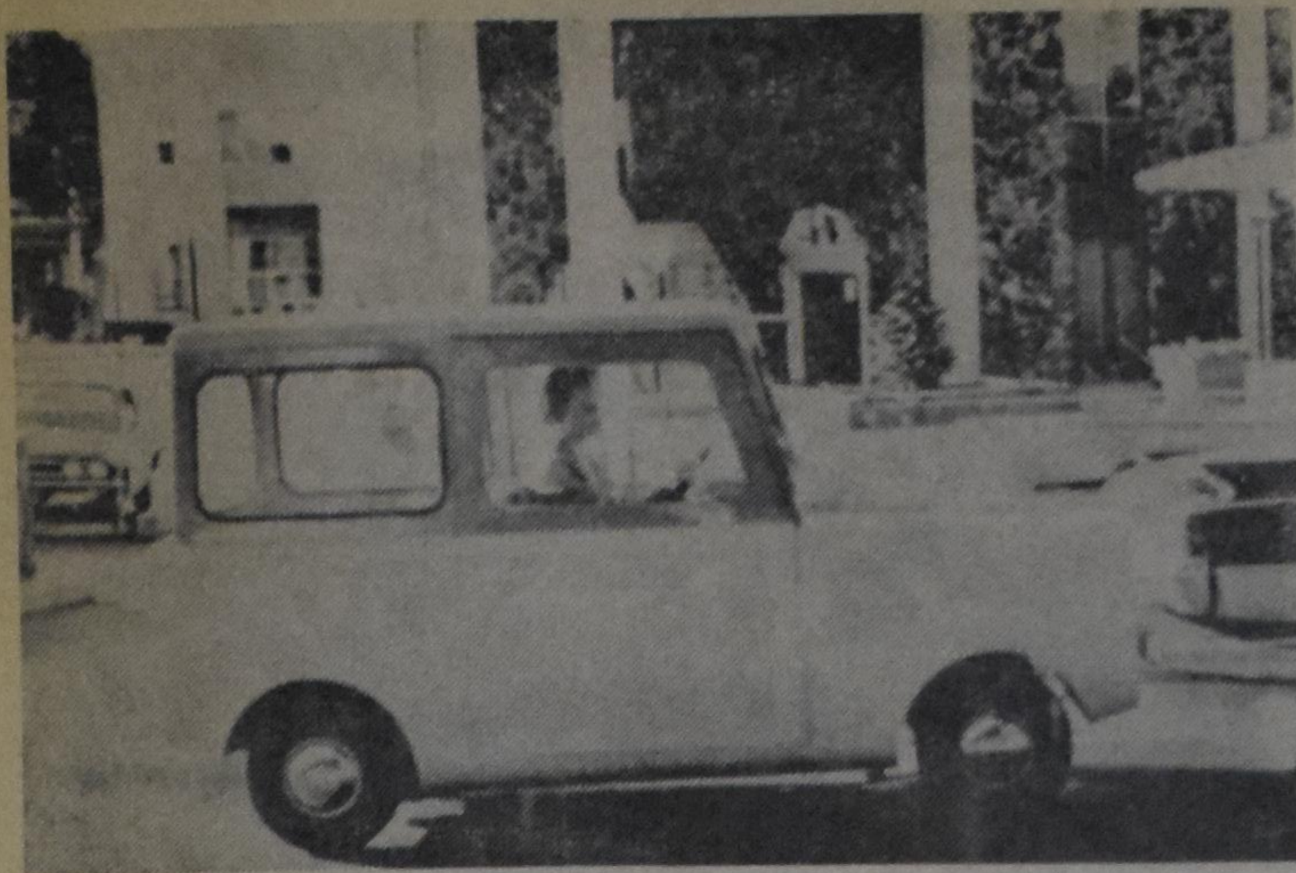
Omdat de particuliere synode van Noord-Holland grote bezwaren heeft tegen samenkomsten zoals die in Amsterdam, Haarlem en Leiden zijn belegd, heeft de stichting besloten in juli dergelijke samenkomsten niet te houden. De stichting meent dat dit offer voor de goede zaak moet worden gebracht, hoewel een groot deel van de radiogemente zeer teleurgesteld zal zijn.

Gelijk bekend heeft de kerkeraad van Haarlem-Zuid ds Toornvliet verzocht voortaan in de avonddiensten in de Wilhelminakerk voor te gaan. Dan zouden de samenkomsten in niet-kerkelijke gebouwen moeten vervallen. Aanvankelijk meende ds Toornvliet dat het beter was dat hij niet in een officiële dienst van de kerk van Haarlem-Zuid zou voorgaan. Hij zou er geen bezwaar tegen hebben dat het kerkgebouw ter beschikking werd gesteld voor samenkomsten. Nu de kerkeraad van Amsterdam-Zuid de moeilijkheden tracht op te lossen, heeft ds Toornvliet de kerkeraad van Haarlem-Zuid gevraagd of hij in de maand augustus in de avonddiensten mocht voorgaan. Hoewel het niet onmogelijk is dat sommige vrienden van ds Toornvliet zullen concluderen dat hij toch weer toegeeft, meent de stichting dat zij niets onbeproefd mag laten om het gesprek tussen Amsterdam-Zuid en de particuliere synode riant te doen doorgaan. De kerkeraad van Haarlem-Zuid heeft ds Toornvliet bericht nog geen besluit te kunnen nemen, omdat de kerkeraad eerst in het begin van de maand september vergadert. De stichting heeft besloten op 4 en 11 augustus geen samenkomsten te organiseren. Ds Toornvliet was voornemens zijn verweerschrift te voltooien voor hij met vakantie zou gaan. In het tweede nummer van Contact met de radiogemeente schreef hij nog niet te weten hoe groot het worden zou. Hij achtte het niet onmogelijk dat het meer dan honderd pagina's zou tellen.

In het Haarlems Dagblad heeft ds Toornvliet een Open Brief gericht tot ds A. R. de Jong, hervormd emeritus-predikant te Haarlem, die in een Open Brief kritiek had uitgeoefend op een toespraak, die ds Toornvliet had gehouden op een landdag te Velsen, waar leden van verschillende kerken en groepen bijeen waren. Ds Toornvliet vindt het onjuist dat ds De Jong is afgegaan op enkele losse zinnen uit een kort kranteverslag. Dit acht hij in strijd met de erecode die onder collega's dient te worden nageleefd. Ds Toornvliet neemt aan dat ds De Jong te goeder trouw heeft gehandeld, dat hij de brief in een onbewaakt ogenblik heeft geschreven en dat hij achteraf van mening zal zijn dat hij voor zijn beurt gesproken heeft. De blijde boodschap, aldus ds Toornvliet, moet voor iedereen toegankelijk worden gemaakt. Iedereen loopt gevaar zijn gedachten voor een select gezelschap te bestemmen en de massa voorbij te gaan. Ds Toornvliet moet het evangelie verkondigen aan geleerden en eenvoudigen. Hij weet uiteraard ver beneden de maat te zijn gebleven, maar hij heeft een fijne dag gehad, omdat hij vernomen heeft dat velen blij waren geworden, daar zij iets van contact met de Heilige Geest hebben ervaren. De vraag van ds De Jong of de organisatoren van de landdag ds Toornvliet als paradepaard hebben laten opdraven, acht ds Toornvliet beneden peil. Reeds vele jaren spreekt hij op deze landdag en hij voelt zich daar geheel thuis. De aanwezigen weten dat een paradepaard het werk van God in de weg staat en hebben geen enkel belang bij een shownummer. De vermaning van ds De Jong had zinvol kunnen zijn, maar blijkt zinloos te wezen, omdat hij voor zijn beurt gesproken heeft.

N.S.

("Kerknieuws".)

LOS ANGELES: Westinghouse Electric, een van de grote Amerikaanse electrische apparaten-fabrieken, heeft dit automobieltje ontworpen, aangedreven door een dozijn 6-volt batterijen. Het heeft een actieradius van 75 km. De idee was, een wagentje te creëren zonder uitlaatgassen, gemakkelijk, en speciaal voor voorstadbewoners.

De vereniging van de Tehuisgemeente met de Geref. Kerken te Groningen

Zoals wij reeds in een vorig nummer hebben bericht, heeft de Tehuisgemeente te Groningen, waarvan ds A. van der Ziel predikant was, zich verenigd met de Gereformeerde kerken (Syn.) aldaar.

Nadat de meerderheid van de kerkeraad van de Tehuisgemeente contact had opgenomen met de Gereformeerde kerken, heeft de kerk van Groningen-Noord als roepende kerk op verzoek van de kerkeraad van de Tehuisgemeente een buitengewone vergadering van de moderamina van de vijf kerken van Groningen belegd. In deze vergadering werd uitgesproken dat de vijf Gereformeerde kerken van de stad Groningen dankbaar waren voor de verzoening die tot stand is gekomen en dat zij het betreuren dat ds Van der Ziel in september 1944 werd geschorst. Zij verklaarden op de komende classisvergadering gaarne mee te zullen werken aan het herstel van ds Van der Ziel als predikant in volle rechten in de Gereformeerde kerken. Bovendien wilden zij ernaar streven de gevolgen van deze schorsing voor ds Van der Ziel voor zover het in hun vermogen lag, ongedaan te maken.

De vijf kerken verklaarden dat ook de broeders en zusters die bezwaren hebben tegen artikel 26 van de kerkorde, als volwaardige leden der Gereformeerde kerken konden worden aanvaard. Artikel 26 bepaalt dat de vergaderingen elk naar eigen aard kerkelijk gezag hebben, haar door Christus verleend. Dit is niet in overeenstemming met de vroegere opvattingen over het kerkrecht in de Gereformeerde kerken. De leden van de Tehuisgemeente die menen niet naar de Gereformeerde kerken te kunnen overgaan, hebben volgens de uitspraak van de moderamina de volle vrijheid om zich bij de kerk van hun keuze te voegen.

De classis Groningen heeft het voorstel van de vergadering der moderamina gerealiseerd. In volledige overeenstemming en met een positief advies van deputaten ad artikel 53 besloot de classis de schorsing van ds Van der Ziel effectief ongedaan te maken en hem als predikant in volle rechten toe te laten. Zij verzocht de kerken in de stad Groningen na te gaan op welke wijze de positie van ds Van der Ziel in het midden van deze kerken zou kunnen worden geregeld. Ook de classis was van oordeel dat de leden van de Tehuisgemeente die bezwaren hebben tegen artikel 26 van de kerkorde, als lid in volle rechten konden worden toegelaten. De classis was eenstemmig van mening dat de schorsingen van hen die zich in hun gewetensnood niet aan de besluiten van de synode konden conformeren, niet hadden behoren te geschieden.

De zondagmorgen volgende op de classisvergadering heeft ds Joh. C. Baumfalk te Groningen-Noord, de voorzitter van de vergadering van de moderamina, een verklaring voorgelezen in de dienst van de Tehuisgemeente, die door ds Van der Ziel werd geleid. Ds Baumfalk heeft 's avonds in de Tehuisgemeente gepreekt.

De volgende zondag heeft ds Van der Ziel 's morgens de laatste dienst in de Tehuisgemeente geleid. 's Avonds om zeven uur werd in de Westerkerk een welkomstdienst gehouden, waarin voorgingen ds J. M. Vlaming te Groningen-Zuid en ds Van der Ziel. Ds Vlaming is voorzitter geweest van de vergaderingen waarin met de Tehuisgemeente werd samengesproken. De Westerkerk was stampvol. Ds Vlaming preekte over Romeinen 15:7: Daarom, aanvaardt elkander, zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid Gods. Ds Van der Ziel had als tekst het vers gekozen dat daaraan vooraf gaat: ....opdat Gij eendrachtig uit één mond den God en Vader van onzen Here Jezus Christus moogt verheerlijken. Aan het slot van de dienst werd Psalm 150 gezongen.

N.S.

("Kerknieuws".)

Canada's Seat of Government

The Houses of Parliament

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

— photos by Chris Lund

BELOW: The familiar, traditional skyline of Ottawa, capital city of Canada.

Sedate, dignified, proud and impressive, Canada's massive stone-built Houses of Parliament in Ottawa are a medley of historical facets, pageantry, contemporary government and eye-catching whimsical detail.

From sparkling summertime scenes of red, green, gold and silver, when the Canadian Guards on parade, with brass bands and fife and drum, ceremonially march past with the ramrod-stiff Peace Tower taking the salute in the background, to the reverent stillness of the chamber containing the nation's Book of Remembrance, these buildings are a living symbol for all Canadians.

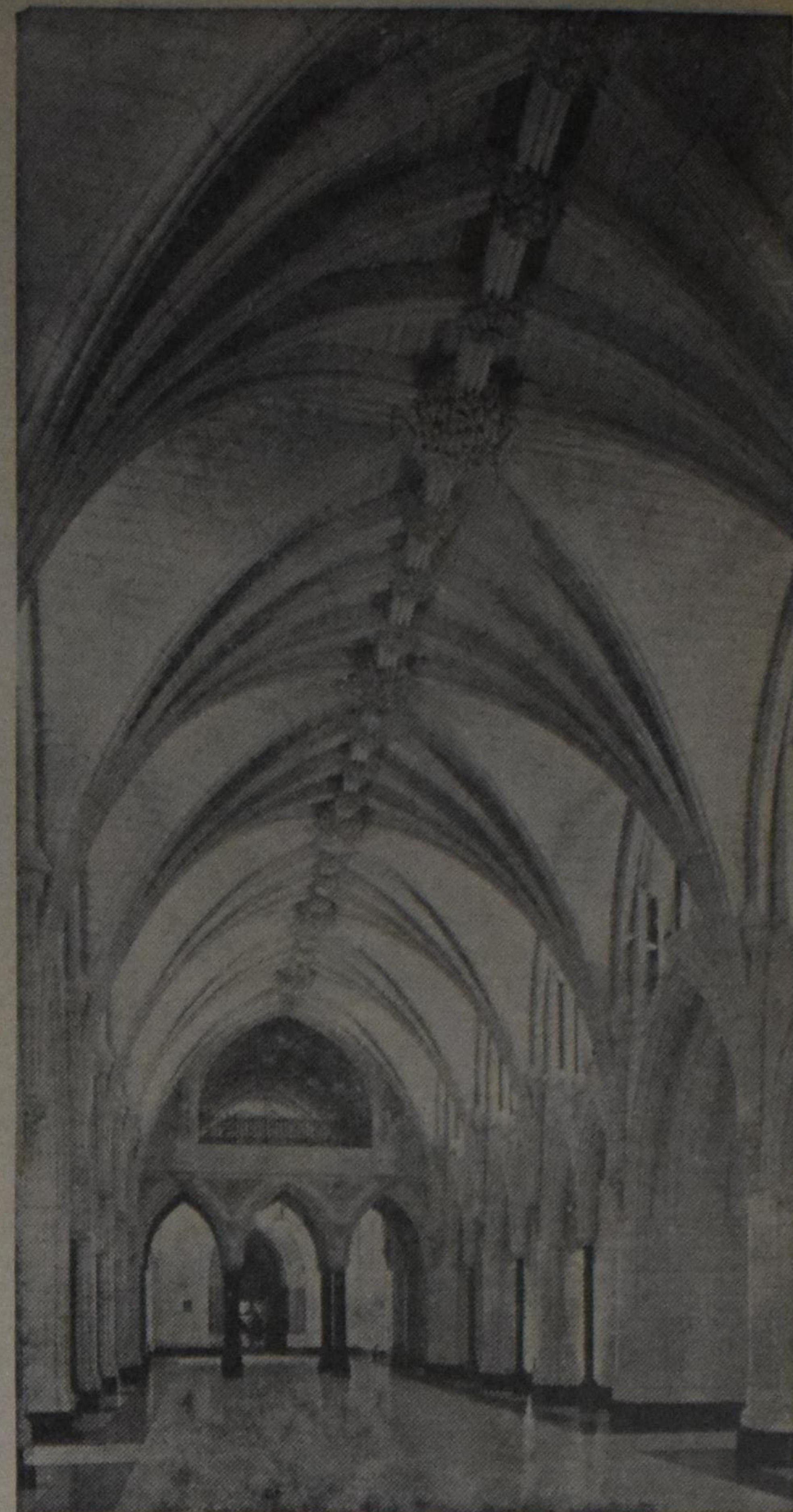
Here are the commons and the senate, prim and churchlike when deserted between sessions, crackling with debate when at work, thundering in crisis, heavy with pomp during time-honored formalities. Here also, is the Parliamentary Library, so richly appointed and superbly panelled that human thought and study must surely touch upon the truths it seeks, and nearby, the reading room where silence rules amid the rustle of newspapers that come from the Avalon Peninsula to seaward of the Rockies and the distant northern wilderness of Yukon.

Among these splendid features are others less obvious, but intriguing to the curious. Fossils imprinted years ago in the quarried rock that forms the walls and stairways, strange gargoyles playing mandolins in cornices, creatures from imaginative worlds snarling their rage at mythical enemies, carved owls regarding all from vantage points atop fluted column and ornate doorway, the heads of kings and queens of bygone eras and many other treasured, perhaps half-forgotten, symbols and designs from ancient heraldry.

The whole, from the new Centennial flame and the weathered wrought iron railings along the walls outside, to the public gallery and the speaker's chair in the actual chamber of government itself, up to the graceful maple leaf flag rippling confidently in the breeze high up on its staff on the Peace Tower's apex — these are Canada's fine and proud Houses of Parliament.

—John Ough.

BELOW: Hall of Honour connecting Rotunda and Library.

Canada's House of Commons where the destiny of the nation is decided.

A Thing of Solidity in a Plastic World

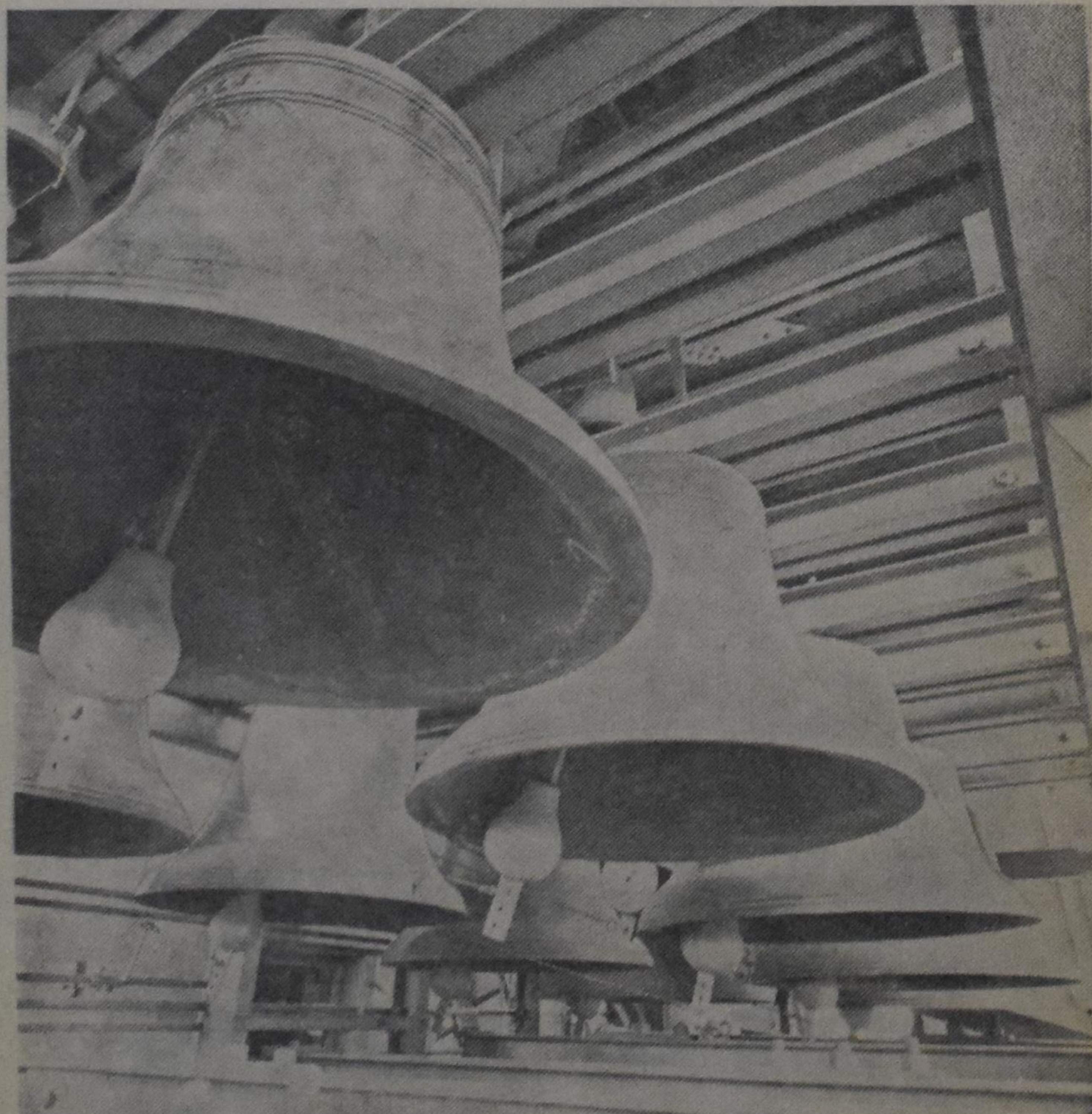
Built of solid stone blocks quarried from the very crust of the nation, Canada's splendid Houses of Parliament stand dignified in their unyielding rigidity, massive, ponderous, seemingly impervious to the changes of fashion, design and contemporary thought.

Though such a stance in the minds of men could be disastrous in this modern, bustling world, for a national seat of government and centerpiece, such qualities take on worthy aspects. For the rough thick walls steeped in history and decorated so carefully with the inherited symbols of the founding civilizations provide a sense of continuity, very desirable for a democratic, enduring and mature society.

Perhaps in the far future, such qualities will keep strong and vibrant in educated minds through logical reasoning alone and the physical existence of Nepean and Tyndall stone piled high in grandeur will not be necessary. But as yet, the rugged edifices that house the succeeding parliaments, the book of remembrance, the disciplined atmosphere of library and reading room, the revered pages of history carved in heraldic display, are important in uniting the millions who have played their parts big and small in making modern Canada.

As a setting for the pageantry on Canada's national day on July the first, as an austere, factual presentation of the country's basic foundations, as a place to govern a burgeoning nation, there seems little that could replace the functional grey stone piles. A multi-colored plastic-glass executive building, with maintenance-free furnishings and appurtenances might fit in economically with the space-age society but much would be lost. The citizen reared in a shiny plastic environment from birth through school and university to a plate-glass administration complex might well lack some strong inner fibre during times of extreme stress and adversity that perhaps can be gained by close association with the hardness of natural material.

For many who look upon the solid, but beautiful, Houses of Parliament today, their solidity is a continuing reassurance of the inherent firmness of the nation itself and a reminder of the unyielding spirit which built it on such a grand, much-envied scale.

Some of the 53 carillion bells which are arranged in several tiers high up in the Peace Tower. They are operated by a keyboard and range through four and a half octaves.

THE REFORMED PRESBYTERIAN CHURCH (COVENANTERS) AND CHRIST'S KINGSHIP OVER NATIONS

BY REV. SAMUEL E. BOYLE

Ever since their organization of a Synod in 1807, the Reformed Presbyterians in North America, lineal descendants of the Scottish Covenanters, have maintained as their chief distinctive principle what they call "Christ's Mediatorial Kingship Over the Nations."

This is the teaching that by virtue of Almighty God's gift to Christ His Son of full authority over all things and God's particular specification in both Psalm 2 and New Testament parallel passages that Christ now rules with His rod of power over the nations of the world, magistrates are obligated to acknowledge the Mediator Jesus Christ and to govern men by His authority and law as set forth in the Bible. Thus modern Covenanters are deeply committed to the belief that it is God's revealed will that all Christians should pray and labor wherever they are for a Christian State.

Of six terms of communion required by the Reformed Presbyterian Church in North America of its members and officers, this is the 4th term: "An acknowledgement that public covenanting is an ordinance of God to be observed by churches and by nations . . . ."

To implement this belief the Covenanters have followed two courses, one negative and the other positive. Because the early Irish immigrant Covenanters felt so strongly about human slavery which was condoned by the 1787 Constitution and because they were horrified at the religious neutrality of the United States Constitution, they denounced the Constitution as fundamentally "immoral" and wicked. They refused to take any oath of allegiance which mentioned the Constitution. Thus many of them were never able to be naturalized. Military service and political participation were also at that time counted sins against Christ. Members who broke this strict church rule of political dissent were often suspended from the sacrament of the Lord's Supper or even excluded from membership. This initial strictness has been much relaxed in the last seventy years.

On the positive side, Covenanters as early as 1840 urged Synod to carry its case against the Constitution's godless neutrality to other American Christians and to petition the Congress for a change. Out of this has grown the National Reform Association (1865) and the Christian Amendment Movement (1946), two pressure organizations which continue today to seek a Christian Constitution and Christian moral reformation in the United States.

The Covenanters have experienced wave after wave of unrest and inner tension over the issue of political dissent, and through 160 years of history the earliest position of the Synod toward the government of the United States has been considerably softened. The zeal for a Christian amendment has slackened considerably, too, but within the church there is today a serious exegetical and doctrinal study of the Covenanter view of the Mediatorial Kingship of Christ which hopes to escape from blind traditionalism and yet keep the high Christology and stern dedication to His Kingship which have characterized the Covenanters for 300 years. (RES)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$4.00
Engagement-announcements	$4.00
Marriage and anniversaries	$6.00
Notifications of death	$5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Closing date is Friday before date of issue, but inserting of Class. Ads received on Monday before 10 a.m. will be attempted.

We are happy to announce that God has seen fit to entrust yet another of His little ones to our care. Five-year-old

SUSAN JOYCE

joined our family on August 26th, 1968.

A sister to: Doreen Yvonne
Theodore Anthony
Marcia Jennifer
Lloyd-Stephen

Parents: Hotze and Pat Pel.

151 Elizabeth Cres., Whitby, Ont.

With thanks to God we announce the birth of our son

DAVID BRIAN

John and Riel Vanderwel.

A brother for Henry
Bert
Billy
Johnny.

Born August 28, 1968.

R.R. 1, Cold Springs.

Grateful to the Lord we are happy to announce the birth of our daughter and sister

HENRIETTA ANN

Born August 21, 1968.

Peter and Sita Sloterdyk, (nee Douma).

Dorothy.

213½ Victoria St. N.,
Woodstock, Ont.

With gratitude to God and great joy we announce the birth of a son and brother

MICHAEL GARRY

Garry and Diane Postma, nee Vissers.

Jeffrey John.

1999 Main St. W.,
Hamilton, Ont.

September 2, 1968.

Mr. and Mrs. Bogart Oosterveld, Woodstock, Ont. wish to announce the marriage of their daughter

JENNIFER

to

Mr. RICHARD MATTER

son of Mr. and Mrs. Peter Matter, Guelph, Ont.

Wedding to take place D.V. on Friday, September 6, 7:30 P.M., Woodstock Christian Reformed Church.

Rev. J. Zantingh officiating.

Future address: 45 Foster Ave., Apt. D, Guelph, Ont.

Mr. & Mrs. William Braam are happy to announce the forthcoming marriage of their youngest daughter

MARY PATRICIA

to

Mr. HENRY VAN DER VEEN

son of Mr. & Mrs. S. van der Veen of Brampton.

The wedding will take place D.V. on Friday, September 6, 1968 at seven-thirty o'clock p.m. in the Chr. Ref. Church of Georgetown, Ont.

Rev. Al. J. van der Pol officiating.

Reception following in the Church Hall.

Future address: 87 E. Mountainview Rd., Georgetown, Ont.

Mr. & Mrs. Melvin Elgersma of R.R. 1, Cayuga, Ont. are happy to announce the forthcoming marriage of their daughter

JANE HELEN

to

Mr. DAVID BRUCE HADDEN

son of Mr. & Mrs. L. W. Hadden of Winona.

The wedding will take place D.V. in the Hamilton Chr. Ref. Church (corner Charlton-Hess St.) on Saturday, Sept. 7, 1968 at 8 o'clock P.M.

WINNI KOOPMANS

and

RALPH PYPKER

(widower of Joyce Koopmans)

are happy to announce their marriage D.V. on Saturday, September the fourteenth, nineteen hundred and sixty-eight at three o'clock in the Grace Christian Reformed Church, Scarborough, Ont.

Rev. J. Geuzebroek officiating.

Reception following the service.

Address: R.R. # 1, Milliken, Ont.

Mr. and Mrs. Nanno Jager request the honour of your presence at the marriage of their daughter

EVELYN

to

Mr. HENRY OLYDAM

D.V. on Friday, the twenty-seventh of September, nineteen hundred and sixty-eight at six-thirty in the evening, Edson Christian Reformed Church.

Rev. Peter Hogeterp officiating.

Reception at 8:00 o'clock Edson Legion Hall.

Future address: 4808 - 4 Ave., Box 1235, Edson, Alta.

We are thankful to the Lord for the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents, the Lord willing, September 14, 1968.

D. KOOPMANS

and

C. KOOPMANS—SCHAILLEÉ

Their grateful children:

Pieter and Carole Koopmans, Calgary, Alta.
Hans and Alice De Jonge, Rexdale, Ont.
Frank and Anne Koopmans, Calgary, Alta.
Danny.
and 7 grandchildren.

401 Albion Rd., Rexdale, Ont.

Zondag 11 augustus 1968 behaagde het de Heere, uit haar lijden tot Zich te nemen in Zijn eeuwige heerlijkheid onze lieve vrouw, moeder, dochter en zuster

MRS. GERDY BRANDSMA.

Dat zij het leven getroost mocht verlaten omdat zij zich het eigendom van de Heere Jezus wist, stemt ons tot grote dankbaarheid in dit smartelijk verlies.

Haar man: Bill Brandsma.
En kinderen: Sylvia - Tina - Al - Melvin - Edna.

Haar ouders:
Mr. & Mrs. G. C. Beerda.
Mr. & Mrs. A. Brandsma. Zwagerveen, Fr., The Netherlands.

Smithers, B.C.:
Mr. & Mrs. S. Beerda.
Mr. & Mrs. H. VanderMeulen.
Mr. & Mrs. A. Beerda.
Mr. C. Beerda.
Mr. & Mrs. J. Reitsma.
Mr. & Mrs. M. Bandstra.
en al de broers en zusters in Nederland.

De begrafenis heeft plaats gevonden 13 augustus om 2 uur vanuit de Chr. Ref. Church in Smithers.

Box 67,
Smithers, B.C.

It pleased our Heavenly Father to take unto Himself our beloved daughter, sister, granddaughter and niece

MARGARET VIERSEN,

at the age of twelve.

Jehovah's truth will stand forever,
His covenant-bonds He will not sever;
The word of grace which He commands
To thousand generations stands;
The covenant made in days of old
With Abraham He doth uphold.

Parents:
Mr. & Mrs. A. Viersen.
Children:
Joanne
Stanley
Monica
Teresa
Sharon
Yvonne,
Smithers, B.C.

Grandparents:
Mr. & Mrs. S. P. Veenstra, Smithers, B.C.

Uncles and Aunts:
Mr. & Mrs. J. Veenstra, Smithers, B.C.
Mr. & Mrs. D. Groot, Smithers, B.C.
Mr. & Mrs. E. Vroon, Abbotsford, B.C.
Mr. & Mrs. T. VanderHoek, Langley, B.C.
Mr. & Mrs. T. Veenstra, Smithers, B.C.
Jenny Veenstra,
George Veenstra, Smithers, B.C.

Smithers, B.C.

August 14, 1968.

The Lord took suddenly into His glory, August 20, 1968, our dear husband, father and grandfather

GEERT JOHANNES THIES,

at the age of 60 years.

Oakville, Ont.:
J. Thies, nee Dross.
W. Thies.
Stoney Creek, Ont.:
Fam. J. Hobers.
Oakville, Ont.:
Fam. J. W. Thies.
Fam. J. Lottering.
and 10 grandchildren.

Mr. Thies had tried in vain to rescue his grandson, but the Lord took at the same time unto Himself our dearly beloved son

PAUL ROBERT,

at the age of 6 years.

The Lord took them both and we bow in quiet humility before His throne, since Christ is our hope.

Stoney Creek, Ont.:
Jerry and Mary Hobers.
Raymond,
George,
Hilda,
Edward,
Yvonne.

Our father and grandfather R. Hobers from Dubbeldam (Holland) was vacationing with us.

THE CANADIAN HOME BIBLE LEAGUE

in TORONTO needs a

FULL-TIME SECRETARY

for general office duties.

Apply to: CAN. HOME BIBLE LEAGUE, 2590 Weston Road, Weston, Ont. Attention: Mr. J. VanderBoom.

ENJOY LIVING OUTSIDE THE CITY

ANCASTER-GLANFORD TOWNLINE ROAD

4 level split brick veneer-siding. Lot size 75x200'. Lots of trees, private side drive. Beautiful home, just finished. Full price $21,900.— only. Down payment $4,900.—.

ONE FLOOR RANCH BRICK VENEER

Lot size 75x100'. Private side drive. Full price $21,500.— only. Down payment $4,500.—.

These fine homes are built to your taste. Excellent family dwellings. For further information call:

GEORGE LAMMERS or WALT EISEN at

GEERT BYLSTRA REALTOR

162 Locke Street South, Hamilton.

Business: 525-4640 Residence: 525-5329

Widower, 40, wishes to meet

RESPONSIBLE WOMAN

Ontario preferred. Letters under no. 2083, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Man wanted in

MACHINE SHOP

Experience necessary. Steady employment. Phone: Grimsby 945-4745 for appointment.

Gentleman, sincere, would like

TO MEET OR CORRESPOND

with sincere lonely girl under 39. Can., U.S. Holland. Don't hesitate, write to me, 2084, % Calv.-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

---

275 ACRES

on Highway # 3, close to Cayuga. Grote barns, 4-slaapkamer huis. Holstein vee. Alle nodige farm machinerieën, silo, varkensschuur. Melkcontract. Vraagprijs $87,000, $30,000 down.

Jack Bylsma

REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

DANI

Real Estate Limited
Realtors

WOODSTOCK, ONT.

Business Opportunity

Dry Cleaning business for sale, includes truck and all cleaning equipment. Good turnover and still growing. Last years income over $18,000. Only $8,000 down will handle.

Oxford County Farms

150 Acres dairy farm, pipe line to bulk tank, and milking parlor, it's good only $52,000.

2 - 150 Acres good dairy farms, good buildings, poultry farm with good income, 4 miles from town.

75 Acres highway farm, ideal for ski club.

114 Acres as a going concern, bulk tank, milk contract.

200 Acres dairy farm and good for cash crop.

110 Acres dairy farm only $45,000.

300 Acres dairy, or cash crop, it's good.

230 Acres dairy farm, complete with stock and implements, milk contract, about 90 head of cattle, a real family farm.

1000 Acres, with lots of buildings, good land.

For further information on any of these, please contact

Mr. ALBERT VANDERKOOI in WOODSTOCK, at 537-6601 or at home 423-6443.

Central Burlington Location

$23,900.00 full price for 3-bedroom brick side split wood finished recreation room. This is a real family home, close to new Shopping Mall, churches & schools. For more information,

HENRY DEN BOK

Office: 637-3883 Huis: 634- 9483

Vertegenwoordiger voor

KRONAS

REAL ESTATE & INS. LTD.
442 Brant St., Burlington, Ont.

Vraag ons geheel vrijblijvend om inlichtingen over dit, zowel als andere huizen in Burlington en omgeving.

TEACHERS WANTED

"Red Deer Christian School"
The Red Deer Christian School Society requires

2 (TWO) TEACHERS

for its school which will be opened Sept. 1968. Please sent applications to the President Mr. G. Ouwens, 3936 - 38 Ave., Red Deer, Alta.

British Columbia.
The Duncan Christian School Society needs a fully qualified

LADY TEACHER

for grade 3 and part of grade 2. Please send applications to Mr. J. Kroek, 440 Arbutus Ave., Duncan, B.C.

IN 1973 MASSAPRODUKTIE VAN DE ELEKTRISCHE AUTO

American Motors, Gulton Industries en de Amerikaanse regering hebben een project opgesteld om in 1973 een begin te maken met de massale produktie van de elektrisch auto. Het gaat hier om de "Amitron" die zijn krachtbron heeft in een systeem van lithium-nikkel-fluoride batterijensysteem. Dit systeem is door Gulton Industries voor de ruimtevaart ontwikkeld. Een lithium-battery ontwikkelt een hoeveelheid energie gelijk aan 50 normale batterijen.

De Amitron wordt 2,5 meter lang, 2 meter breed en 145 cm hoog. Er kunnen drie mensen in. De actieradius bij volle batterijen is 250 km en de topsnelheid bedraagt 80 kilometer per uur. De elektrisch auto is voorlopig vooral bedoeld voor stadswerk en tweede auto voor het kleine gezin.

ELEKTRISCHE AUTO .

Elektrische auto "Amitron". Lengte 2,5m ; breedte 2m, hoogte 1,45m. Snelheid 80 km p.u. 3 Zitplaatsen

---

Catechism Material

ORDER ALL YOUR CATECHISM MATERIAL FROM

Van Delft's Bookhouse

1058 MAIN STREET WEST,
HAMILTON, ONT.

Ask for free price list.

PETER DE HAAN & SON

Better
CAR SALES,
REPAIRS and SERVICE

Two Class A Licensed Mechanics at your service.

FINA STATION

1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

NATUURGENEESK.

dokters en specialisten hebben ook voor Uw ziekten mengsels geneeskruiden samengesteld, welke wij U leveren en waarmee wij de frappantste resultaten bereiken, ook in schijnbaar hopeloze gevallen. Wat de natuur ons biedt is onverbeterlijk! Volkomen giftvrij. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

O'KEEFE CENTRE

FRONT & YONGE 363-6633

CANADIAN OPERA COMPANY

20STE JUBILEUM SEIZOEN

13 SEPTEMBER tot 12 OKTOBER

AIDA 13, 18, 28 SEPT. 1, 5 OKT. (MAT.) 7, 10 (ORCH. UITVERKOCHT SEPT. 18	**LOUIS RIEL** 16, 20, 24 SEPT.
TOSCA 21, 26 SEPT. 2, 4, 8, 12 OKT. (MAT.).	**LA BOHEME** 23, 28 SEPT. (MAT.). 3, 5, 9, 11 OKT.

SALOME
25, 27, 30 SEPT., 12 OKT.

'S AVONDS 8:15 N.M. (OPENINGSAVOND 13 SEPT. 8 N.M.)
ZATERDAG MATINEES 2.00 N.M.
MAAN. TOT ZAT. 'S AVONDS $7.00, $6.00, $4.50, $3.25.
ZAT. MATINEES, $6.00, $5.00, $3.50, $2.25.
KASSA OPEN 11 V.M. TOT 6 N.M., maandag tot vrijdag.

Due to circumstances,

the Ottawa Christian School

urgently needs

A QUALIFIED TEACHER

for the intermediate grades.

Applications may be sent to the principal: Mr. E. Geertsema, Box 5006, Station F, Ottawa, Ontario, or phoned in collect: 613 - 729-1942.

THIRD REVISED PRINTING

BY GRACE THROUGH FAITH

A Synopsis of Reformed Doctrine

by Dr. Remkes Kooistra

PRICE PER COPY $1.50

Order from your bookstore or from the publishers

Guardian Publishing Company Ltd.

P.O. BOX 312, STATION B HAMILTON, ONT. CANADA

DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN CANADA

De Iroquois

DOOR FREDERICK J. TERRENCE

(Canadian Scene) — De League of the Iroquois omvatte vijf stammen — de Mohawk, Oneida, Onondaga, Cayuga en Seneca stammen. Ze woonden ten zuiden van het Ontariomeer en de St. Lawrence Rivier en ze stonden bekend als de machtigste en meest oorlogszuchtige Indianen van Oost Canada.

De Iroquois Indianen waren geen nomaden, maar woonden in door palissaden omgeven dorpen op vruchtbare bodem. Buiten deze palissaden strekten zich de bewerkte velden uit, soms 2 of 3 mijl ver, waarop mais, bonen en pompoenen werden verbouwd, met een kleine hoeveelheid zonnebloemen waar zalf van werd gemaakt. Hoewel zij ook jaagden en visten, was de landbouw toch hun voornaamste bron van voedsel, dat in grote van boomschors gemaakte kisten in hun woningen voor de winter werd opgeslagen.

Deze woningen waren van een behoorlijk formaat — soms zelfs wel 150 voet lang en 40 tot 50 voet breed. In het midden liep een brede gang, aan weerszijden waarvan ongeveer 3 voet boven de grond een platform was aangebracht. Ze waren gebouwd uit een geraamte van sterke palen die bovenaan naar binnen waren gebogen en zo dus een rond dak vormden. Dit geraamte werd dan bedekt met stukken berkenschors, ook wel cedar- of iepeschors, die door banden van lindehout of andere vezels bij elkaar gehouden werden. Ramen waren er niet; gaten in het dak zorgden er voor dat het grootste gedeelte van de rook een uitweg kon vinden. In deze grote huizen woonden verschillende gezinnen bijeen, ieder deelde een stookplaats met zijn buurman.

In elk dorp was gewoonlijk een "longhouse" aanwezig — eenzelfde gebouw als alle andere, maar besteemd voor raadsvergaderingen en dergelijke openbare aangelegenheden. De Iroquois Indianen of Irokezen waren goed georganiseerd. Afgevaardigden van de vijf stammen kwamen verschillende malen per jaar bijeen om zaken van algemeen belang te bespreken. Door de individuele clans mocht niets worden gedaan, dat het belang van de stam in zijn geheel zou kunnen schaden. De manier waarop het bestuur was georganiseerd was inderdaad verrassend effectief.

De Irokezen hadden speciale opperhoofden en leiders die de oorlogsvoering leidden en met grote bedrevenheid expedities in vijandelijk grondgebied wisten te organiseren.

Dit waren dappere maar zeer wrede krijgers, die hun gevangenen verschrikkelijke martelingen deden ondergaan. Zij waren trouwe bondgenoten van de Engelsen en doodsvijanden van de Fransen, omdat Champlain in 1609 de Montagnais tegen de Irokezen had geholpen en daarbij voor het eerst vuurwapenen tegen hen had gebruikt. Zij hebben dat nooit vergeten.

Het zijn de Irokezen geweest, die de Hurons die om Georgian Bay woonden, van de aardbodem hebben weggevaagd en de Algonkins over de vier winden hebben verspreid. Doordat ze vaste woonplatsen hadden met goede wintervoorraden hadden de Irokezen meer tijd voor ontspanning en plezier dan de nomadenstammen. Er waren dan ook herhaaldelijk dansen en grote feesten die soms wel zeven dagen duurden. Ook bestonden er verschillende geheime verenigingen onder de Irokezen, waarvan de beroemdste wel de "False Faces" was, waarvan de leden gedurende de plechtigheden afschrikwekkende maskers droegen. Men schat dat er ongeveer 16.000 Irokezen waren. Thans wonen er ongeveer evenveel in reservaten, terwijl een groot aantal zich bij de gemeenschap der blanken hebben aangesloten en daar verschillende vooraanstaande posities in de zakenwereld bekleden. Omdat de Irokezen tot op heden zijn blijven voortbestaan is over hen veel meer bekend dan over de meeste andere stammen. Volgende maal: "De Hurons, Petuns en Neutrals".

Nieuw Reserveringssysteem voor KLM

Boekingen waar ook ter wereld binnen vier seconden mogelijk

De KLM heeft besloten voor haar reserveringswerkzaamheden gebruik te gaan maken van de nieuwste elektronische apparatuur. Hiervoor zijn thans bestellingen geplaatst bij IBM en het Amerikaanse concern Raytheon. Wanneer deze apparatuur over één a anderhalf jaar in bedrijf zal worden genomen, zal de KLM beschikken over een geheel nieuw en via computers werkend reserveringssysteem in combiatie met beeldstations en telex-apparatuur.

Het is voor de eerste maal, dat in het wereldwijde, geautomatiseerde reserveringssysteem van een luchtvaartmaatschappij IBM en Raytheon apparaturen tezamen worden gebruikt.

Het KLM passagekantoor te Montreal zal als een van de eerste KLM kantoren met de benodigde apparatuur worden uitgerust. De vestigingen, die in de eerste fase aansluiting op dit nieuwe reserveringssysteem zullen krijgen, verzorgen 70% van alle KLM boekingen.

De KLM verwacht het nieuwe reserveringssysteem eind 1969 in gebruik te kunnen nemen.

What about a subscription of CALVINIST-CONTACT
for the Wedding Anniversary of Mom and Dad,
or for a Birthday present?

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

Subscription for Canada and the U.S.A. $5.00 per year; for 2 years $9.00; for 3 years $13.00. Yearly subscription for other countries $6.00. Payment by cheque 15¢ extra.

Een premie boek als beloning!

Wij stellen het ten zeerste op prijs wanneer U ons helpt het aantal abonnees te vermeerderen. Daarom zenden wij U gratis een premieboek voor het werven van een nieuwe abonnee. De enige bepaling is dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $5.00 opstuurt!

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

BESLAGEN VENSTERS (2e druk), door ds. H. Veldkamp.
Dit boekje is "een rustig gesprek over onze gebedsmoeilijkheden," aldus ds. Guillaume in C.C. "Ik ken geen ander boek dat zo op de praktijk van ons bidden ingaat," zo voegt de pastor van Edmonton er aan toe.

ZIJN ALLE GODSDIENSTEN GELIJK? door dr. J. Verkuyl.
Dr. Verkuyl heeft vele jaren in Indonesië gearbeid en is zodoende bekend met de wereldgodsdiensten. Als zodanig is hij de juiste man om deze veelgehoorde vraag te beantwoorden met een duidelijk 'neen' en tegelijk te verwijzen naar het christelijk geloof als het allesomvattende antwoord.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Meer dan eens komen we met Rooms Katholieken in aanraking, b.v. op het werk of gedurende de vakantie. Om ons bij een gesprek behulpzaam te zijn kan dit boekje goede diensten bewijzen. Hierin worden o.m. de volgende onderwerpen aangestipt: kerk en heilige schrift; woord en sacrament; alle mensen zondaars (erfzonde); Christus alleen; avondmaal en mis; het celibaat; het vagevuur; enz.

GESPREKKEN ACHTER HET GORDIJN, P. Terpstra.
De schrijver is een journalist en schreef reisreportages uit binnen- en buitenland. Dit boek geeft een belangwekkende reportage van zijn ontmoetingen achter het ijzeren gordijn.

DE ONBEREIKBARE PLANEET, H. Greven.
Een ruimtevaart roman. De gebeurtenissen in Azië en de toenemende macht van een communistisch China hebben de schrijver geïnspireerd tot een toekomstbeeld dat huiveringwekkend zou zijn, ware het niet dat de schrijver ons tegelijkertijd diep doordringt met het besef dat er boven de absolutering van het kwade een andere Macht staat.

DE MODERNE ROMAN IN OPSPRAAK, C. Rijnsdorp.
De schrijver is een litterair mens. In 1965 ontving hij het eredoctoraat in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. "De Moderne roman in opspraak" bevat een keuze uit zijn talrijke kritieken over de moderne litteratuur.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU (zesde druk), door ds. J. Overduin.
Tijdens de bezetting heeft de bekende ds. J. Overduin ruim anderhalf jaar gevangen gezeten in vier gevangenissen en twee concentratiekampen. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen op een sobere en zakelijke wijze.

DE GEHEIME OPDRACHT, door J. E. Hunter.

DE WELEERWAARDE HEER, door ds. M. E. Voilà.
De bekende schrijver, wijlen ds. P. D. Kuiper, beschikte over de gaven om op een humoristische manier predikanten en gemeenteleden te 'fotograferen'. Evenals "Peper en Zout" getuigt ook dit boekje van zijn schrijverstalent.

MOEILIJKE KINDEREN (derde druk)
In dit pakkende en populair geschreven boekje worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen besproken: Lastige types onder normale kinderen (P. W. J. Steinz); Koppige kinderen (Prof. Dr. A. Kuypers); Het jaloerse kind (Dr. J. v. d. Spek); Het angstige kind (Dr. P. v. Duyvendijk); Mijn kind wil niet eten (Dr. H. J. Eijkman); Straffen? Hoe wel? Hoe niet? (Prof. Dr. J. H. Gunning Wzn.)

HET RAADSEL VAN ONS LEVEN, door prof. dr. J. H. Bavinck. 5e druk.
Dit prachtige boekje van de zo bekende, vroegere zendingshoogleraar is een buitengewoon welkome leidraad voor het leven.

DE CHRISTENREIS, van John Bunyan.
Dit wereldbekende geschrift, dat reeds bijna 300 jaar oud is, wordt nog steeds graag gelezen. De Nederlandse vertaling is van Ds. P. Visser en is voorzien van een inleidend woord van Prof. Dr. S. Van der Linde.

BONUS BOOKS (English)

For one subscriber:

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B. Meyer.
A clasp between the Old and the New Testament. The booklet portrays humility, courage and devotion.

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8-11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8-11 years of age, will enjoy it tremendously.

For two subscribers:

BUT NOT FORSAKEN, by Helen Good Brenneman.
An unforgettable story based on the author's experience in Gronau, Germany, following World War II, and on the accounts of the refugees who made the long, arduous trek to the refugee camp there.

STRAIGHT DOWN A CROOKED LANE, by Francena H. Arnold. Teenage marriage, a growing problem in this modern era, is the theme of this book of the well-known author who also wrote Not my will.

WORLD AFLAME, by Dr. Billy Graham.
The most important book Dr. Graham has written.

UNCLE TOM'S CABIN, by Harriet Beecher Stowe.
This thrilling story, with the dramatic episode of Eliza's escape, is a classic, which moves any reader.

LEAST OF ALL SAINTS, by Grace Irwin.
The author, a native from Toronto, tells in her first novel, Least of all saints, how Andrew Connington, pastor of a fashionable Toronto church must bring his natural desire into line with the dedicated profession he has chosen.